

DABI ISTVÁN

VERSEK – IV

TARTALOM

Ki vagyok én? <i>(körülnézett...)</i> <i>(harminc éves korig...)</i> <i>(amikor vége van egy napnak...)</i> <i>(anyám...)</i> <i>(egyszer mindenki késve érkezik az állomásra...)</i>	Félek A hazatérő fecske Mindig mindenhol elvágódom Egy rozsdásfarkú halála A kis öszvér <i>(képtelenek vagyunk...)</i> <i>(elég...)</i>
A lélek Kérdés <i>(Nem kértem soha...)</i> <i>(Nem az Isten...)</i> <i>(Nekem az életet...)</i> <i>(sokszor a magányra vágytam...)</i> <i>(lehet hogy egy reggel...)</i> <i>(a szél...)</i> <i>(nem fogom látni Párizst...)</i> <i>(a hídról nézte...)</i> <i>(álltam a mólón...)</i> <i>(Ha meghalok...)</i> <i>(a fehér hó...)</i> <i>(egy gyenge fűszál...)</i> <i>(Ha máshol születtem volna...)</i> <i>(Véletlenül összefutottak egy kirakat előtt...)</i> <i>(kisgyermekkoromban...)</i> <i>(még csak sárgán villogott a szeme...)</i> <i>(mintha hiányozna a szótáramból...)</i> <i>(szaladj fuss rohanj...)</i> <i>(ünnepeljük az Új Évet...)</i> <i>(Új év...)</i> <i>(virágnak hitte...)</i>	Egy csiga halála <i>(Hogyan...)</i> <i>(halálunk pillanatában...)</i> <i>(kibújt pár virág...)</i> <i>(lehet soha sem...)</i> <i>(a fejét rázta...)</i> Egy lepke születése Rigó-barátom <i>(legrosszabbul...)</i> <i>(el nem hiszem azt...)</i> <i>(mily nevetséges látni...)</i> <i>(a halál...)</i> Szívroham kávézás után <i>(tulajdonképpen...)</i> Egy tavaszi reggel <i>(megállt a küszöbön...)</i> Minden kezdetben... <i>(minden újszülött...)</i> <i>(mindenki másmilyennek lát...)</i>
Egy légy a társam <i>(néhány hópehely fennakadt...)</i> Egy ismerős emlékére <i>(Szép? Csúnya?...)</i> <i>(hatalmas bőröndök nélkül...)</i> <i>(sokan tanulnak idegen nyelvet...)</i> <i>(világosban a szememmel látok...)</i>	A tolerancia áldozata <i>(tudom...)</i> <i>(ami vagy aki másmilyen...)</i> Ez a tolerancia? A félelem Egy hazardjátékos büszke halála <i>(A kutyám nem törődik velem...)</i> <i>(az utolsó vizsgálat eredménye...)</i> <i>(darabokra robbant a Semmi...)</i>
FESTŐ született Tétova lábak <i>(Ha éjjel meghalsz...)</i> <i>(Néztem amint néhány pár...)</i> <i>(bár hivatalosan...)</i> <i>(a hó helyett...)</i> <i>(Nagy csattanással zuhant valami...)</i> <i>(a papok...)</i> <i>(igazából...)</i>	A megszegyenített kutya <i>(az ablakom előtt táncot járnak a fák...)</i> <i>(az élők számára...)</i> Eső <i>(A Földről mindjárt egy vendég érkezik...)</i> <i>(akárhányszor is voltam társaságban...)</i> <i>(az egyik esti fürdésnél...)</i> <i>(mily sokszor el kell hallgatni a véleményünket...)</i> <i>(nem egyszer hallom magam mögött...)</i> <i>(az ember társas lény...)</i> <i>(a parki padon...)</i>
Egyformák vagyunk <i>(én nem azt sajnálom...)</i> <i>(veréb kopogott...)</i> <i>(állandóan utazom...)</i>	Bán Péter, a muzsnai remete emlékére <i>(körülottem minden...)</i>
A kutyám A szomszéd macska A büszke apa <i>(egy kis kukac...)</i>	40 °C árnyékban A gyűlöletről <i>(a Nap megelegelte...)</i> <i>(kérdezted...)</i> <i>(öreg korunkban...)</i>

(a ragadozó is...)
(egymás után távoznak...)
(miért mondják...)
(a hideg szélben...)
(nem tudom elhinni...)
Más
(Ki vagyok én?...)
(Különös ország...)
Leégett a szomszéd ház
(már négy éve...)
(az öngyilkosokat...)
(a hó fehérje...)
(engem a nyugalom...)
(gyógyszerek között...)
A megelevenedett szobor
Sztrok
(idegesen segített...)
(valaki a levélszekrénybe dobta...)
(van ki még...)
(a már zöld fákat...)
(Talán hazugság az életem...)
(honnan ez a megmagyarázhatatlan gyűlölet...)
(reméltem hogy remekmű születik...)
(Eltűnt minden...)
Láthatatlan látomás
(apám úgy képzelte...)
(A családunkból ismét eltávozott valaki...)
(Ha nem hazudunk soha...)
(melyik több...)
(megpróbált a hó...)
(Az égből a Nap...)
(Nem eső esik...)
(félbetörött fák...)
(az emlékeim...)
(Senki sem tudja...)
(A gyermekkoruk...)
(csókoltam férfit...)
(hőségtől remeg...)
Nyári pillanatkép
(szivárványszínű...)
(reggel azt hittem...)
Nyári zivatar
(a tenger...)
(kutyám...)
(Álmomban sokszor...)
Gyűlölsz
Gyűlölet másképpen
(van kitől mi...)
A hóról
(mást ne akarj...)
(tanácsot adni...)
(kettőt szerettem...)
(a fejem felett...)
(gondolatok egy beszélgetés után)
Aki egyszer elment, ne térjen vissza

Az élet
(a születésüinktől kezdve...)
(elmennék...)
(hol?...)
Évszakok harca
A volt férj látogatása
(A hit...)
(Hinni kell(ene) – mondják...)
(nézek erre...)
(Sok halott neve...)
(Ha a kicsit...)
(oly sok barátság...)
(a kissé torz fenyő...)
(a fiúk öleltek vadul...)
(a fiú karjai közt...)
(túl korán ébredtek bennem...)
(csak akkor különböznek...)
(fiatalon...)
(egyszer...)
(megállt a dombtetőn...)
(Mintha nem is itt...)
(ijedten lesett be...)
(sikoly...)
Nyomtatási hiba
(Van értelme még...)
(egyre feleslegesebbnek érzem...)
(van ki sűrű erdőben barangol...)
(szél törte ágaival intett a fa...)
(elfáradtam – mondta...)
(Hidd...)
(lekéstem mindenről...)
(a sarkon állt...)
(amikor ősszel...)
(lehullott az utolsó levél...)
(Egy kisfiút megkérdezett egy kislány...)
Az első agyvérzés után
(talán jobb lenne...)
(tudom...)
(képtelen vagyok hinni...)
(Reccsenve...)
(a láthatatlan Nagy Ismeretlentől remélve segítséget...)
Elhagyott udvaron
(egy férfi és egy nő akaratából...)
A természetben
Napfogyatkozás
Egy ismerős halála
Egy házaspár
Egy másik házaspár
Az állat lassan...
Az ember – állat
A szörnyek között
Jaj!
A legrútabb...
(hajnalban ébredve...)
(jatszunk mint gyerekek...)

(egyszer...)
(miért követeled...)
(vajon télen...)
(az ablakokon – jégvirágok...)
(mint a humuszban gazdag földbe vetett magokból...)
(nem értem...)
(sápadt árnyak rohangálnak körülöttünk...)
(azt hitte...)
(habár éjjel még a fagy az úr...)
(jöttem láttam...)
(a temető kerítésén át...)
(Bűn? Ártatlanság?...)
(megkocogtatta az ablakomat...)
(bátortalan mondatfoszlányok...)
(hová...)
(érzések vihara cibálja...)
(Valójában...)
(sikerül-e végre lerántani...)
(honnan...)
(köröskörül...)
(a fák szégyellik meztelenségüket...)
(kétségbeesés és remény hullámai...)
(mintha...)
(ha minden egyes kihalt nyelv...)
(amikor az ábrándok...)
(amikor hajnalban...)
Feledékenység
primitív
civilizált
Íme
Megértés
Okos – örült
Ostoba – okos
Változatok a magányra
(próbál olvasni...)
Gyűlölet
Halál
Meztelenség
Ember
Isten – Ördög – Ember
(áhitattal nézték...)
(a temető kapuján...)
Önimádat
A szerelem nemtelen
(csattanás...)
Három vers
Egy földre-szállt angyal kalandja
a tragédiám
Átélni
(bármit is mondunk egymásnak...)
Lázadó fák
(a falu...)
Magamat sajnálom
Aki néz – nem mindig lát
E játék

(amikor tavasszal feltámad...)
(az anyák...)
(azt mondják...)
(eszméletlenül hevert...)
(sohase kérdezd...)
(unalom közöny fáradtság...)
(menekülj...)
(elhinni még nem tudom...)
(a hívők...)
(a nedves földben...)
Láttam a fák között
(tegnap még hittem...)
(a késő őszi közönybe süllyedt csillagok...)
(fáradtan feküdtem...)
(néha egy szótól...)
(titkok vesznek körül...)
Árnyékok
(intettem neki...)
(félrelöktem...)
(elszürkült az ég...)
(hirtelen...)
(érezem...)
(ha elfogadom hogy vándorol a lélek...)
Látogatás egy halott barát házában
a búcsúzó óév
Amióta eljöttem
A mi romantikánk
A művész
A tízparancsolat
Baleset
Búcsú
Dal a szerelemről
Egy ismerős halálára
(Mily nevetségesek vagytok ti jámbor írók költők...)
Miért írok?
(halljátok meg...)
(csavargó voltam...)
(hiszek az igaz szerelemben...)
(porfelhőbe burkolózva...)
(pénzhiánytól kínozva...)
(eltűnni...)
(az értelmetlenül...)
(szürke-vörös házfalak...)
(egykor az óceánok s a tengerek fenekén...)
(az ég felé nyújtogatják gyökereiket a fák...)
Erotika
(a távoli hegyek csúcsán...)
(nézz körül...)
(hittél az első szerelmes éjjelen...)
(nézd...)
(tántorogva ért el...)
Két tűz között
(az évszázados fák között...)
az évszakok anomáliája
Hozzád (NP)

(a háborúra, igaz, nem emlékszem...)

Ima

(amikor reggel...)

a jövő

(szenvedély szaggatta teste...)

(micsoda ördögi hatalom...)

(a valóság vastag függönye mögött...)

(minden férfi életében...)

(megjelent a hold...)

(amikor a szürke égbolton...)

(az emlékek között...)

Hörgéssel végződő beszélgetés

(az egek visszhangzanak...)

(a nap...)

(mivel nem vagy férfi...)

Gyűlölködés, háború semmiért

(az utóbbi időben minden éjjel...)

(lángok lobbantak...)

(emberek között...)

(nem veszett el...)

(Az öreg is lehet fiatal...)

(nem vallhatunk be...)

(egyre ígéretes...)

Godot-ra várva

Talán lesz tolerancia

Körösi Csoma Sándor a tibeti szó-rengetegben

(sohasem úgy éltem...)

(védjük a keresztényeket...)

(katolikus honfitársaik...)

Gyűlölködés I.

Gyűlölködés II

Gyűlölet

Gyűlöl a ragadozó?

A migránsok seregét figyelve

(csak azért...)

Keresztény Európa reszket

Egy kutya halálára

Kiskutyánk oktatása

(tud egy kutya szeretni...)

Álmodozás

KÉRÉS AZ ESETLEGES OLVASÓKHOZ

Mivel az apámtól minden téren toleranciát tanultam, az én számomra ismeretlen mindenféle diszkrimináció – faji, vallási, nemi téren –, a fajgyűlölők, vallásosságukban elvakultak, homofóbok és mindenféle más fóbiával sújtottak itt hagyják abba jelen könyvem olvasását.

Köszönöm.

SZERZŐ

Ki vagyok én?

Ki vagyok én?
Igazából nem is tudom.
Külsőleg férfi
bár belsőleg lágyabb szelídebb
utálom a férfias sportokat
a gépeket az autókat
De nő nem vagyok
belsőleg sem
mert az eszembe sem jutott soha
női ruhába öltözni
kifesteni magam és
ékszerekkel aggatni tele
szeretek főzni, kézimunkázni
de nem babáztam soha,
csak a saját gyerekeimet pelenkázgattam, öltöztettem
Nem nőt látok a nőben
csak egy embert
nem vonzanak a lány női idomok
annál inkább észreveszem
a jóképű férfiakat
sokszor mélyen és hosszan a szemükbe nézek
csodálom szőrös izmos mellkasukat
míg a blúzokból kibuggyanó
női mellekre fel sem figyelek
Ki vagyok?
A feleségemen kívül nőt
meg nem csókoltam soha
de fél-idegen férfiakkal élvezettel csókolóztam
rosszul érzem magam
a nőekkel átélt kalandjaikkal
hetvenkedő férfiak között
éppúgy mint a gay-bárokban
verejtéktől csillogó meztelen
mellüket fitogtató férfiak között
Messziről elkerülöm
a keresztény templomokat
a zsinagógákat
a mecseteket
és minden más vallás szentélyeit
ugyanúgy mint a pártházakat
Rosszul érzem magam nagy társaságban
de élvezem a nagyvárosok
sok-nyelvű sok-fajú sok-színű
emberekkel teli utcáit és tereit
Ki vagyok?
Ember? Robot?

Valaki vagy valami
amit egy távoli ismeretlen világból
küldtek ide
hogyan tanulmányozzam a Földet és az embernek nevezett lényeket?

(...)

körülnézett
semmit sem látott
a rezgő hanghullámokon kívül

Semmit sem hallott
rovarzümmögésen kívül
de hamarosan megértette
hogyan a tenger hullámain látja
és a homokszemek zizegését hallja

(...)

harminc éves korig
évtizedekben mérjük az életet
ötven éves korig
ötéves időszakokban
hatvanig – években
hetvenig – hónapokban
utána már hetekben
napokban
órákban
percekben
és végül a másodpercek is éveknek
sőt évtizedeknek tűnnek

(...)

amikor vége van egy napnak
egy újabb következik
vége az évnek?
itt az új év
a folyónak vége?
ott a tenger
minden vég után
következik egy kezdet
Miért lenne éppen a halál
egy újabb kezdet nélküli vég?

(...)

anyám
a nyolcvanadik születésnapján
ahelyett hogy örült volna hosszú életének
azon siránkozott

hogy a következő évben már biztosan
nem látja a gyerekeit az unokáit
de leélt még
hét számára elég hosszú évet
mert a házból már ki nem mozdult
de amikor mi meglátogattuk
ismét az volt a baja
hogy jövőre már nem lát minket
és végül
a halála napján reggel
már látni sem akart senkit
csak csukott szemmel mosolygott

biztosan már nem idegesítette
hogy másnap már nem fogja látni
a gyerekeit az unokáit
mert végül meg kellett érteni
hogy akkor már emlékezni sem fog
senkire és semmire

(...)

egyszer mindenki késve érkezik az állomásra
és már csak a távolodó szerelvény utolsó vagonját látja
amiben eltávozik az életéből
az egyetlen
akit tudott volna
akit érdemes lett volna szeretni
sohasem felejtjük el őt
habár az életünket
majd mással éljük le
ál-boldogan

A lélek

jól megnézte
de nem értette hogy mi az
soha nem jön rá?

Megtapogatta
még most sem tudta mi az
egyszer megéri?

Beleharapott

Két fogát ki is törte
de ízt nem érzett
Majd félbe törte
és hosszan szagolgatta
de szaga sem volt
Szaglászta nyalta
Tapogatta és nézte
nem tudta mi az
Zsebébe tette
és elvitte magával
már meg nem fejti
én tudom mi volt
eltévedt szerencsétlen
emberi lélek.

Kérdés

Több ezren verselgetnek
talán száz közülük költő
de melyikük a KÖLTŐ?

(...)

Nem kértem soha
de ha kaptam
    elfogadtam
és én is adtam
    ha láttam
    a szükségét
de ha kértek
    elfordultam
ha könyörögtek
    haragudtam
mert időben megértettem
hogy aki valóban
    szükséget szenved
    szégyelli
    hogy képtelen segíteni önmagán

(...)

Nem az Isten
    gyúrta ki agyagból
    az embereket
tehetetlenségükben

az emberek
találtak ki maguknak
isteneket

(...)

Nekem az életet
három szó jelenti
szeretet
gyűlölet
közöny
ezzel a három szóval
jellemezhetem egész életemet
aki iránt nem voltam közömbös
azt vagy szenvedéllyel szerettem
vagy gyűöltem vadul
csak pillanatig haragudtam valakire
és a haragom is vagy
gyűlöletté
vagy szeretetté olvadt
nem utáltam senkit
csak közömbös voltam
az iránt
aki nem érdekelt
szinte észre sem vettem
Vagy gyűöltem vadul
vagy szerettem szenvedéllyel

(...)

sokszor a magányra vágytam
de most félek
hogymagamra maradok
a tömegben
az Egyetlen távozása után
ezért már készülök
hogyan azonnal kövessem

(...)

lehet hogy egy reggel
arra ébredek
hogy éjjel
meghaltam
és nem értem
hogymiert sírnak körülöttem
hiszen hamarosan

vagy nem is oly hamar
ők is ugyanerre ébrednek
egy szép reggelen

(...)

a szél

lefújta a fejről a kalapot
és tovagörgette a járdán
le a kocsútra
bele egy pocsolóába
egy béka boldogan kiáltott fel:
Milyen szép csónak, még csak meg sem kellett dolgoznom érte!

(...)

nem fogom látni Párizst
sem Rómát
sem a Himaláját
sem a Fudzsijámát
már semmit sem fogok látni
és talán a sorozat végét sem
és nem tudom meg
hogyan a főhős életben maradt-e
és titeket sem látlok már soha többé
és semmit sem tudok már meg
mert meghalok
és akkor már azt sem fogom tudni
hogyan semmit sem tudok

(...)

a hídról nézte
a hullámokat
és szeretett volna
a hátukon
tovaszállni
a tengerek
az óceánok felé
de visszatartotta
a híd korlátja
felmászott rá
pár percig állt
majd visszaugrott
a járdára
és csak a gondolatait

hajította
a korláton át
a hullámokra

(...)

álltam a mólón
néztem a tengert
hallgattam a rikácsoló sirályokat
amint egymás csőréből tépték ki
a halálfélelmükben rángatózó halakat

hirtelen beborult
megdőrdült az ég
pár villám csapott a vízbe

utána kisütött a nap
és ekkor meglepetten vettem észre
hogy egy hullám tetejéről nézem a mólót
amin ügyetlenül – mintha a vízen járnának – halak kúsztak
és a szájukban rémült sirályok rángatóztak

(...)

Ha meghalok
fiatalon

már nem lehet

rokonok barátok nélkül
magányosan

a testemmel azt tehettek
amit akartok

mert a lélek már régen elhagyta
és ő maga láthatatlanul
– kissé unottan – figyel
lélek-társai között

hogy mi történik kopott szakadozott ruhájával

(...)

a fehér hó
könnyen
és szinte azonnal
szürke latyakká
majd fekete sárrá változik
és a fekete sár egy része mindig
– igaz hosszú folyamatokon keresztül
ismét hóvá változhat

az értelmes agy már eleve szürkésfehér
ami egy pillanat alatt vörös sárrá változhat
amiből azonban már csak ritkán lesz
újra értelmes szürkeség

(...)

egy gyenge fűszál
örömmel dugta ki fejét
a föld alól
boldogan nézte az égen a Napot
majd szomorúan gyűjtött ismét erőt
hogy a kövek között büszkén kiegyenesedjen
de ebben a pillanatban egy keservesen gágogó liba
éhes csőrével gyökerestől kitépte

(...)

Ha máshol születtem volna
másképpen gondolkodnék
másképpen beszélnek
de ugyanígy éreznék

(...)

Véletlenül összefutottak egy kirakat előtt
ő rámutatott valamire és felnevetett
te rámutattál egy más valamire és felneveltél
egy ideig csak mutogattatok és nevettek
mert megszólalni egyikőtök sem mert
ő terólad gondolta hogy külföldi vagy
te meg őróla
és valóban mindketten azok is voltatok
de mihelyt összeért a vállatok
a karotok
és végül a kezetek
szavak nélkül is megértettétek egymást
nem számított ki külföldi
és milyen nyelven beszéltek
hiszen némán minden ember csak az érzéseivel beszél

(...)

kisgyermekkoromban
azt képzeltem hogy az ember örökéletű
és mennyire meglepődtem
amikor egyszerre eltűnt a nagyanyám

fiatal koromban

azt képzeltem hogy az ember évszázadokig él
és mennyire meglepődtem
amikor még száz évig sem élt a nagyapám

felnőtt koromban

azt képzeltem hogy csak az öregek halnak meg
és mennyire meglepődtem
amikor sorra haltak meg nálam fiatalabb ismerőseim

csak amikor már szinte az egész utca kihalt

értettem meg hogy az ember halandó

de még mindig azt képzeltem

hogy én kivétel vagyok

csak azóta amikor váratlanul

én is majdnem követtem

a nagyszüleimet

a szüleimet

nem lepődöm már meg soha

hogy egymás után mindenki eltűnik örökre

(...)

még csak sárgán villogott a szeme

ezért azt gondolta hogy óvatosan

ki tud siklani mellette

amint közelebb lépett hozzá

erős ütést érzett a vállán

s amikor ráemelte a tekintetét

már vörösen lángoló szemeket látott

többre nem tud visszaemlékezni

csak az ápolónő közölte vele

hogy a vállára vetve hozta be a kórházba az ájult testet

utána soha többé nem látta

egyik gyereknek sem esett bántódása

ők is csak ritkán emlegetik láthatatlan apjukat

(...)

mintha hiányozna a szótáramból

a SZERETLEK szó

soha senkinek nem mondtam

mert úgy éreztem

hogy elég a viselkedésemmel

a tekintetemmel

a kézmozdulataimmal

kifejezni az érzéseimet

de sokszor éppen erre a szóra lett volna szükség

amire azonban csak

a fájdalmas búcsú után jöttem rá

(...)

szaladj fuss rohanj
mondogatta egy láthatatlan hang
és ő szaladt
habár nem tudta hogy hová
de remélte
hogy jobb lesz neki
amikor befut az ismeretlen célba

(...)

ünnepeljük az Új Évet
mint egy újszülöttet
bár tapasztalatból tudjuk már
nem lesz sem jobb
sem rosszabb
mint az eddigiek
és az utána következők
csak másmilyen
mint minden ember ő is
egyszerre hasonlít az őseire
és el is tér tőlük

(...)

ÚJ ÉV
egy újabb év
örömmel
bánatokkal
fájdalommal
reménnyel
lemondással
kétségbeeséssel
ugyanolyan mint az összes eddigi
sem jobb sem rosszabb
csak egy a már eltelt és még következő évek sorában

(...)

virágnak hitte
magát egy madár és egy
helyben álldogált
madárnak hitte
magát egy kis virág ezért
fel akart szállni

nem értették meg
szenvadás az élet ha
más akarsz lenni
mint a nagy tömeg

Egy légy a társam

egyszer kiszabadítottam egy legyet
egy pók hálójából
azóta állandóan velem van
    mindenfelé követ
    mint egy hű eb
    velem kel
    és velem tér nyugovóra
    a paplanom egyik sarkában
    talált magának éjjelre fészket
nappal egy pillanatra sem hagy magamra
nagy légszemeit rám meresztve várja az ételt
amikor írok a számítógépem szélén ül
s amikor félreütök egy betűt
rosszallóan a fejét rázza
és azonnal leszáll a megfelelő billentyűre

Nem tudom meddig élnek a legyek
de úgy látszik már a gyermekeit és az unokáit is
rábeszélte hogy vigyázzanak rám
mert egyre nagyobb légsereg
követ mindenfelé

(...)

néhány hópehely fennakadt
az egyik fenyőfa ágán
az ablakom előtt
de egy hirtelen fuvallat
lesodorta mindegyiket
és egy pillanat múlva
el is felejtettem
hogyan esett a hó

Egy ismerős emlékére

szinte mozdulatlanul
némán ült
egy pontra meresztve szemét
olykor-olykor felnevetett
majd csak mosolygott
de végül a mosoly is eltűnt az ajkáról

csak ült meredt szemmel
némán
mozdulatlanul
míg le nem zuhant a székről
utána már csak feküdt
némán
mozdulatlanul

Csak hosszú idő multán
vették észre
hogy már nem is lélegzik

(...)

Szép? Csúnya?
Én szépnek látom
Te csúnyának
Én undorodom tőle
Te csodálsz
Egyszerre szép és csúnya
Minden

(...)

hatalmas bőröndök nélkül
érkeztem a hosszú útról
mintha csak rövid
sétáról jönnék
el senki sem hiszi
hogy mindent
magammal hoztam
amit láttam
amit hallottam
amit éreztem
mert az átlagosnál kisebb
fejembe is belefért minden
amit én magam számára
fontosnak tartok

(...)

sokan tanulnak idegen nyelvet
de meg csak kevesen tanulják
ezért sokan beszélnek
k e v e r é k nyelvet
amikor egy mondatban
néhány szó lehet francia angol vagy más
de a meg nem tanult szó marad magyar
s ezért azt igazából senki sem érti meg

de ő büszkén vallja
hogy idegen nyelven beszél

(...)

világosban a szememmel látok
félhomályban segít a fülem
sötétben csak a fülemmel
érzékelem a környezetemet
akkor pihen a szemem
nappal pedig a fülem tér nyugovóra

FESTŐ született

egy átmulatott éjszaka után
a rengeteg italtól még kábán
ráesett a tekintete
egy festékfoltra
egy önjelölt festő szakadt összegyűrt vásznára
amiben az ecsetét törölte le
eltompult agyában különös érzést keltett ez a folt
és felkiáltott
GYÖNYÖRŰ
odaszaladtak a barátai
és bár értetlenül bámulták a festékfoltot
ők is vele együtt kiabálták
GYÖNYÖRŰ
milyen érdekes
milyen szép
eddig észre sem vettük
GYÖNYÖRŰ
egyre többen sereglettek a szakadt összegyűrt mocskos
vászonarab köré
és csodálták
ezután előbb egy valaki majd az egész tömeg
éltetni kezdte
az eddig féleszünek tartott festőt
a halála után terjedelmes tanulmányokat írtak
a világ leghíresebb múzeumában lakatok alatt egész hadsereggel őrizték
az egyetlen rongydarabot
ami a FESTŐ hagyatékából megmaradt
mert ő soha többé kezébe nem vette az ecsetet

Tétova lábak

mosolyogva nézzük
a csöppség
tétova lépteit

amint botladozva járni tanul
el-elesik
de nevetve mindjárt
fel is áll

dühösen nézzük
a részeg
tétova tántorgó lépteit
amint botladozva menni próbál
el-elesik
és káromkodva nehezen
tápázkodik csak fel

szánakozva nézzük
az ősz öreg
tétova lépteit
amint botra támaszkodva meg-megáll
és amikor elesik
szinte szaladunk hozzá
hogyan felsegítsük

(...)

Ha éjjel meghalsz
hogyan ébredsz fel reggel?
hallottam amint egy kisgyerek
kérdte beteg nagyapjától

Ekkor elgondolkodtam:
Valóban, hogyan tudom meg
hogyan már nem élek
ha holtan ébredek?"

(...)

Néztem amint néhány pár
önfeledten táncolt
mikor a zenekar játszott
beszélgettek
bár nem is hallották egymás szavát

Táncoltak
egymás szemébe néztek mélyen

A zene egyre halkabban szólt
meglepődtek amikor már
hallották egymás szavát
a zene egyre halkult
már nem csak hallották
de értették is egymás szavát
és észre sem vették a lábukat
hogyan a zenészek

már nem játszanak
tovább lépegettek
a már megszokott ütemre
az egyik pár pörögni kezdett
a másik ugrálni
a hallhatatlan zene ritmusára

én a sarokban álltam
értetlenül néztem őket
és nevettem...

(...)

bár hivatalosan
eltörölték a határokat
az emberek agyában
még ott vannak
mélyen belevésve
sokan még képtelenek
nemzetek népek nyelvek fölött gondolkodni
ők még mindig
és sokáig
határok között élnek
amik nem csak az országokat választják el
a nemzeteket népeket
még mindig szorosan
abroncsok között tartják
az agyakat a szíveket
nehogy véletlenül MÁS gondolatok
MÁS érzések férkőzzenek be
az agyakba és a szívekbe

Sokan még sokáig képtelenek lesznek felfogni
hogy a MÁS gondolatok MÁS érzések
MÁS nyelv ellenére
mindannyian EMBEREK vagyunk

(...)

a hó helyett
– bár tél van –
vidám eső esik
de reggelre ráfagy
a kövezetre
és a Világ Ura
mosolyogva nézi
az egymásba csúszó autókat
a korcsolya nélkül
korcsolyázó embereket
és hangosan nevet

amikor sorban érkeznek
a mentőautók
a törött csípőjű
hol káromkodó
hol pityergő öregekkel
a kórház elé

(...)

Nagy csattanással zuhant valami
egy hajléktalan
kartondobozokból összeragasztgatott
bódéja tetejére
részeg álmából felriadva
kiszaladt
de a sötétben
elvakulva a fehér hótól
semmit sem látott
mormogott valamit az orra alatt
legyintett
és visszabújt a rongyok alá
de hosszú évek után
először érezte úgy
mintha egy összkomfortos lakásban
meleg szobában
tisztá paplan alatt aludna
reggel meglepetten látott a bódéja tetején
két törött angyalszárnyat
de a gazdájuk nem volt sehol

(...)

a papok
állandóan a testvéri szeretetről prédikálnak
de mást látok
ha szőke a hajad
    a fekete hajúak gúnyolnak
ha barna a szemed
    a kékszeműek furcsán néznek rád
ha alacsony vagy és sovány
    az alacsony kövérek
    a magas soványak
    a magas kövérek nevetnek rajtad
ha magas vagy és kövér
    a hátad mögött összesúgnak
    gúnyosan nevetnek
ha lány létedre lányt ölelsz
    nevetve mondják

„a szegény, nem ismeri a szerelmet”
ha fiú létedre fiút ölelsz
előbb csak gúnyolnak
később megvetnek
leköpnék
talán össze is vernek
és a pap még az áldását is adja azokra
akik agyonvernek
s eltemetni nem hajlandó

(...)

igazából
soha sem szerettem senkit
ahogyan az illik
nem mondtam senkinek sem szívből
őrült érzélemmel „Szeretlek”
habár sokakat kedveltem ideig-óráig
szerelmes nem voltam igazán
ahogyan mondják
mert én a szerelmet
csak a hormonok játékának tartom
számomra a Földön elfogadott szeretet-szerelem
teljesen ismeretlen
nem tudom hogyan kell szeretni
és gyűlölni hogyan kell
egyszerűen élek
és igyekszem halálosan senkit meg nem bántani
habár félek sokszor nem sikerül

Egyformák vagyunk

tanuld meg végre
bár mindenki másmilyen
egyformák vagyunk
bőrünk más színű
a hajunk s szemünk is más
egyformák vagyunk
mégis mindenki
más akar lenni pedig
egyformák vagyunk

(...)

én nem azt sajnálom
aki meghalt

hiszen mai tudásunk szerint
ő már semmit sem érez
már semmire sem emlékszik
már nincs

hanem azt aki szerette
akinek hiányzik
a halott

a halálom után senki se mondja
szegény István
de mondják hogy szegény az
aki talán szeretett
és még hiányzom neki

(...)

veréb kopogott
egyszer az ablakomon
és benézett rám
megijedt amint
meglátta csontszárnyaim
nem értette hogy
a szürke tollak
nélkül hogy repülhetek
s rémulten elszállt

(...)

állandóan utazom
habár
sohasem szerettem
idegenektől zsúfolt vonatban
buszban
repülőben
idegen tájakra utazni
állandóan úton vagyok
és mindenütt
már régi
vagy későbbi ismerősök várnak
a könyvek lapjain
a verssorok között
így utazgatok állandóan
egymagam
mégis nagy társaságban
és senki sem szól hozzám ha én nem akarom

csak olykor-olykor szólítanak nevemen az álmomban
akiket én már jól ismerek és mindent tudok róluk
bár ők rólam mit sem tudnak
állandóan úton vagyok

A kutyám

Mozdulatlanul
és némán ült a kutyám
gondolkodhatott
elképzelttem hogy
erre gondol: mi lenne
ha ember lenne
s én lennék kutya
majd megrázta magát és
szemembe nézett
mintha mondaná
tanuld meg végre hogy a
kutya is ember

A szomszéd macska

A fészertetőn
kéjesen nyújtózkodott
a szomszéd macska
amint meglátott
lustán emelte fejét
és felnyivákkolt
mintha mondaná
hagyj békén jó itt nekem
épp rám süt a Nap
de a tej szagát
megérezve felugrott
s fürgén szárazra
nyalta a tejes
csészét becsukta szemét
és tovább aludt

A büszke apa

az anyjuk alá
behúzódtak a csibék
a kakas büszkén
kihúzta magát
s gúnyosan nézte

a szürke macskát kinek
csak négy kölyke volt

(...)

egy kis kukac
az anyjának nézett
egy forró kövön sütkérező gyíkot
és kedveskedve
hozzábújt
csak akkor lepődött meg
amikor az ahelyett hogy megölelte volna
gyorsan lenyelte

Félek

oly nagyon félek
hogy én fogok élni legtovább
mindenki előttem távozik
hogyan viselem majd el
a magányt

nem is a magánytól félek
hanem a csendtől
ami majd átölel
hiába teszek
minden helyiségbe telefont
éjjel a fülem mellé a mobilt
ha ritkán meg is szólal
csak téves
valaki rosszul tárcsázott
valaki nem a megfelelő számot ütötte le
vagy éppen úgy mint én
rég elhunyt kedvesét
gyerekét
barátját keresi

ha már nem lesz
aki szól hozzám
aki mellém ül
aki megfogja a kezem
akihez én szólhatok
aki mellé én ülhetek
akinek én foghatom meg a kezét
hogyan viselem majd el a csendet????

A hazatérő fecske

a fészket keresve
az egyik gerendán
idegesen röpködött
ide-oda
körbe-körbe
csak sokára vette észre
fészke darabjait
a földön
és nem értette
hiszen jól megtapasztotta
még múlt nyáron
mielőtt útra kelt
nem tudta
hogy itt szél- és hóviharak tomboltak
miközben ő
messze Délen élvezte a meleget

Mindig mindenhol elvágódom

Gyermekkoromban hol Indiába, hol a braziliai őserdőkbe akartam menni
de csak a lengyel tengerpartig jutottam ahonnan
mindig visszavágytam Budapestre
és amikor visszajöttem
innen Gdanskba vágytam vissza
bárhol is vagyok
mindig máshol akarok lenni
sehol sem vagyok itthon

habár mindenütt otthon vagyok
néhány napig
és utána mennék tovább
bárhová
csak el onnan
ahol éppen vagyok

Egy rozsdásfarkú halála

véletlenül berepült a verandánkra
egy madár
és a nyári nap fényétől elvakultan
nem találta a nyitott ajtót
neki-nekiütődött az ablaküvegnek
kutyám előbb csak figyelte némán
a betörőt
de amikor látta hogy távozni nem akar
feldühödött
és hogy a kötelessége nem teljesítésért
meg ne büntessük

kergetni kezdte a betolakodót
a madár egyre idegesebben kereste a kijáratot
egyre többször nekicsapódott az üvegnek
ami a kutyát még inkább felbőszítette
pár pillanat múlva elégedetten nyalogatta szája szélét
és a földön pár rozsdavörös toll hevert

A kis öszvér

A kis öszvér
csodálkozva nézett
az apjáról az anyjára
az anyjáról az apjára
és értetlenül szemlélte önmaga tükörképét
nem értette
miért nincs olyan szép hosszú füle mint az anyjának
és miért nem oly délceg termetű mint az apja
szégyellte magát
hogy ilyen torzszülött
csak akkor békélt meg önmagával
amikor bekerült az öszvériskolába
és látta hogy nincs egyedül

(...)

képtelenek vagyunk
teljesen elfelejteni
amit egyszer láttunk
                  hallottunk
                  éreztünk
                  olvastunk
valóban vagy csak álomban
                  átéltünk
az agyunk legmélyén
egy kisfiókban
egy csöpp dobozban
apró részekre bontva
ott nyugszik az egész életünk
                  a múltunk
                  a jelenünk
és az ebből következő jövőnk

(...)

elég
mindenből elég
lassan minden elég
én azt akarom

hogy gyorsan égjen
hatalmas lángokkal lobogjon
az életem
és gyorsan véget érjen
mert már
mindenből elég!

Egy csiga halála

egy csiga kíváncsian
kilesett a házából
meglepetten látta
csiga-társai sürgését-forgását
sietve próbálták megelőzni egymást
készültek valahová
– talán a káposztáskertbe
de öneki semmi kedve sem volt a hosszú útra
inkább visszahúzódott a házába
még az ajtaját is jól bezárta
szinte eltemette magát
észre sem vette
hogy a házát egy forgalmas úton állította fel

még hallotta
a közeledő hangokat
és pár pillanat múlva
amikor a többiek már élvezettel falatozták
az ízletes káposztaleveleket
belőle már csak egy nyálkás folt maradt

(...)

Hogyan
képesek elrejteni az érzéseiket
hazudni másnak
és főképpen önmaguknak
és a világ felé azt mutatni
hogyan nem érznek semmit?

(...)

halálunk pillanatában
elfeledjük földi életünket
vagy mégsem
csak a földiek számára
láthatatlanok vagyunk
amikor végigjárjuk
a jól ismert helyeket
és segítünk

a kiválasztottaknak
habár azok nem is sejtik
hogy a holtak
súgják nekik
a gondolatokat

(...)

kibújt pár virág
köszönteni a meleg
napsugarakat

összenevettek
éreztek még korai
nagy vidámságuk

mert a szelek még
harcra kelhetnek velük
kegyetlen harcra

(...)

lehet soha sem
szerettem én igazán
egy embert sem

lehet engem sem
szerettek éppen ezért
vagy nem éreztem

s ki sem mutattam
soha a szeretetet vagy
tán büszkeségből

vagy félelemből

(...)

a fejét rázta
és széttárta két kezét
ijedten nézett

én ezt nem értem
mondta tekintetével
némán szótlantul

„tanulni meg sem
próbálok, úgysem tudom,
hisz annyira más”

inkább lemondott
arról hogy megismerje
s maradt egymaga

és még sokáig
szidta azt ki idegen
nem olyan mint ő

Egy lepke születése

rút hernyó
mászott végig
az íróasztalomon
és eltűnt az asztallap alatt
egész télen nem láttam
meg is feledkeztem róla
míg egy napfényes
tavaszi reggelen
gyönyörű pillangó
szállt a könyvemre

csak miután alaposabban megnéztem
ismertem fel benne
az ősszel látott
rút hernyót

Rigó-barátom

mily büszkén lépdél
fekete öltönyében
rigó-barátom

a felesége
szégyenlősen követi
szürke ruhában

(...)

legrosszabbul
éjfél és hajnali három között
érezem magam
amikor körülvesznek
alakok és látomások
mik nem mernek megzavarni
alvás közben
ezért az álmaimba
be sohasem törnek
de ilyenkor itt állnak
                    járnak
                    suttognak
                    hangoskodnak

körülöttem
és arra várnak

hogy szóljak hozzájuk
de én hallgatok
úgy teszek
mintha nem látnám
    nem hallanám
egyáltalán nem is érzékelném őket
habár csak
három óra után kezdenek eltűnni
amikor lassan kivilágosodik
és reggel ötre már el is felejttem
hogy itt jártak ma is
mint minden nap
a volt barátok
    volt ismerősök
akik nagyon is hiányoznak
habár mindig úgy teszek
    mintha sohasem találkoztunk volna
    még csak futólag sem láttuk volna egymást

(...)

el nem hiszem azt
amit sohasem láttam
és meg nem értem

hogy hihet bárki
abban ki nem létezik
vagy talán mégis?

valóban senki
sem hiszi igazából
csak kételyeit

igyekszik mélyen
önmagába rejteni
s hitbe menekül

(...)

mily nevetséges látni
amint csoportok vonulnak
egymás mellett
egymással szemben
egymás ellen
és mindegyik csoport fölött
egy-egy
más-más színű
zászló lobog
mert mindegyik mást akar?
vagy csak ugyanazt de máképpen

az egyik lassan
a másik gyorsan
ez jobbról
az balról
vagy felülről
vagy alulról
és amikor különböző módon
elérték a közös célt
kicszerélik a zászlókat
és minden kezdődik előlről
újából kezdik a felvonulást
az ordibálást
egymás pocskondiázását
és ez így folytatódik
míg akár csak
két ember is él a Földön

(...)

a halál
az élet egy fázisa
amikor meg kell pihennünk
amíg el nem felejtjük
hogyan történt velünk
az életnek nevezett időben
majd új test-ruhát kapunk
és elindulunk
egy újabb helyre
hogyan ott is élünk
majd ismét meghalunk
még számtalanszor

Szívroham kávézás után

megdarálta
beleszórta
ráöntötte
feltette a tűzre
felforralta
kiöntötte
megitta
egymás után ötször
megismételte
majd a szívéhez kapott
és ezután már sohasem
darálta meg

szórta bele
öntötte rá
tette fel a tűzre
forralta fel
öntötte ki
itta meg
és többször
a szívéhez sem kapott

(...)

tulajdonképpen
fogalma sem volt
soha az életről
nem tudta
vagy nem akarta megérteni
                  hogyan kicsoda is ő
                  és egyáltalán miért is él
de hiszen azt sem tudta hogy mi az élet
                  és mi a halál
                  és mi az állat
                  meg az ember között a különbség
                  a hasonlóságról tudott
                  hiszen az állat meg az ember esetében is
                  két dolog a legfontosabb
                  az evés
                  és egy újabb nemzedék megteremtése miatt a szex
de nem tudta megállapítani
hogyan az evés
vagy a szex a fontosabb-e
                  ezért nem egyszer
                  evés közben közösült
                  és közösülés közben már az evésre gondolt
és most vénségére
                  sem az evéshez sem a közösüléshez nincsen kedve
de megértett egy dolgot:
a számára a legfontosabb a Halál
mert akkor már sem evésre sem szexre nincs szükség

Egy tavaszi reggel

Az ablakom előtt
földig hajoltak a fák
az ágakon pár
madár ijedten
nézett jobbra és balra
vékony lábaik

biztonságosan
nem tudnak kapaszkodni
megértette mind

de a szél elállt
az ágak megnyugodtak
él minden madár

(...)

megállt a küszöbön
nem mert belépni
megrettentette a látvány
a széttépett könyvek
a fecnikre szagatott papírlapok
a felfordított asztal székek
kivert ablakok
a padlón az üvegszilánkok
és a mozdulatlanul fekvő férfi
az ajkai közül még csurgott a habzó nyál
állt a küszöbön
„sohasem hittem el neki hogy meg is teszi”
suttogta magának
és mélyet sóhajtva becsukta az ajtót

Minden kezdetben...

minden kezdetben benne van a vég
a születésben – a halál
a találkozásban – az elválás
az érkezésben – a búcsú

ugyanígy a végből következik az újabb kezdet
a búcsúból – az érkezés
az elválásból – a találkozás
a halálból – az élet

(...)

minden újszülött
akár állaté
akár emberé
az első pillanatban
egyformán néz a világra
mert mindegyik számára
egyformán ismeretlen
ezt olvasom
mindegyik újszülött – emberé
vagy állaté

szeméből
az állat csecsemőből mindig felnőtt állat lesz
de az ember-csecsemő sokszor
állattá fejlődik (vissza!?)

(...)

mindenki másmilyennek lát
olyannak amilyennek látni akarnak
de vajon te olyannak látod önmagad
mint legalább másik két ember
és az is vagy akinek látnak
vagy csak akinek képzeled magad?

A tolerancia áldozata

toleráns vagy?
nagyon is
barátkoznál egy cigánnyal?
miért ne? Ha rendes ember
egy színes bőrűvel?
természetesen. Nem a bőrszín teszi az embert
egy muzulmánval?
ha nem terrorista
egy bigott katolikussal?
ha nem akar megtéríteni
egy meleg férfivel?
ha nem akar megerőszkolni
egy lesbikus nővel?
nős vagyok. Másik nőt nem keresek
már indultam tovább
amikor még utánam kiáltott
de ha beköltözne a házukba
egy cigány
egy színes bőrű
egy muzulmán
egy bigott katolikus
egy meleg férfi
egy lesbikus nő
én azonnal elköltözném
akkor kezdhetsz már csomagolni,
mert az anyám állandóan templomban ülő cigány
az apám nigériai muzulmán
a bátyám meleg
a húgom lesbikus
én magam még nem döntöttem el hogy mi is vagyok
de boldog nagy szeretetben élő család vagyunk

pár nap alatt szinte rohanva távoztak a szomszédaink
és most nyugodtan élünk a teljesen kiürült tízemeletes ház
egyik nagy lakásában

anyám a szentképei
apám az imaszönyegek között
bátyám a barátjával
a húgom a barátnőjével
egyelőre csak énnekem nincs állandó társam

(...)

tudom
sokan megvetően fordulnak el tőlem
és undorodva dobják el műveimet
sőt sokan hivatalosan is betiltanák
némelyik olvasását
és minden lehetséges módon igyekeznek
eltüntetni azokat
megsemmisíteni
de bízom benne
hogy egyszer mégis győz a józan ész
és senkinek sem kell szégyellnie
hogy ki is ő
milyen a bőre színe
hisz-e istenben
kivel él és mit hisz
ha gondolataival meg tetteivel
senkinek sem árt

(...)

ami vagy aki másmilyen
– az sokak szerint rossz
attól félnek
azt vagy megvetik
vagy gyűlölik
pedig mennyivel egyszerűbb lenne
a más milyent megismerni
nem félni tőle
nem vetni meg
nem gyűlölni
sőt nem egyszer még tanulni is lehetne tőle
vagy egyszerűen csak elfogadni hogy másmilyen

Ez a tolerancia?

mintha darázsfaszekbe tévedt volna
egy idegen rovar
zúdult fel az osztály
amikor
egy színes bőrű fiú lépett be az ajtón
egyesek rémülten húzódtak el tőle
mint egy ragályos betegől
mások csak arra vártak hogy
mikor támadhatnak rá
még nagyobb lett a felháborodás
amikor
pár perc múlva
egy ázsiai fiú lépett az osztályba
egyenesen az előbbi jövevényhez szaladt
átölelte magához szorította szájon csókolta
majd egymás kezét fogva mentek ki a folyosóra
amikor az óra végét
jelezte a csengő

A félelem

miért rakott fészket a tudatunkban
A FÉLELEM?
Mi mindentől félünk
talán csak mert egyszer valaki megrémült
valamitől
amit korábban nem látott
és azóta mindenki fél
ha valami újat lát
még csak megismerni sem akarja
csak fél tőle
reszketve menekül előle
mert idegen
mert ismeretlen
mert másmilyen mint a környezete
mint önmaga
talán könnyebb félni
mint megismerni?

Egy hazardjátékos büszke halála

kisgyerekkora óta
szerette a kártyát
éveken át csak nyert
elnyerte mások pénzét
mások házát
mások barátnőit
a legjobb barátja menyasszonyát

hiába figyelmeztették
  hogy ezután csak veszteni fog
  abba kell hagynia
de ő csak játszott
  habár már nem mindig nyert
egyszer a saját életét tette fel
és amikor veszett
felállt elővette a pisztolyát szíven lőtte magát
és büszkén
gőgösen merev tekintettel bukott a kártyalapokra

(...)

A kutyám nem törődik velem
hogyan az egyik szomszéd kutya fekete
  a másik meg barna
bár ő maga fehér
csak mi
magunkat embernek nevező kétlábú állatok
háborodunk fel
ha másmilyen bőrszínű kerül a közelünkbe
és ezért nem egyszer
még gyilkosságra is vetemedünk
de az én fehér kutyám
sohasem támadott a feketére
  vagy a barnára
csak azért mert más színű a bundájuk

(...)

az utolsó vizsgálat eredménye:
legyőztem a rákot!
közölte boldogan telefonon a kedvesével
de közben nem vette észre az esztelenül robogó autót
a vonal másik végén
már csak a csontok recsegését
és a hörgést lehetett hallani
akinek egyszer meghozták a halálos ítéletét
bármilyen módon
meg kell halnia!

(...)

darabokra robbant a Semmi
és megszületett a Valami
azóta csak a Valami robban
és lesz belőle sok-sok semmi

A megszégyenített kutya

rémülten
nézte az árnyékokat
hallgatta a neszeket
meg-megremegett
de szégyellte kimutatni a félelmét
bátran az egyik árnyékhoz ment
megszagolta
rátette a mancsát
semmit sem érzett
a fülét hegyezte
semmit sem hallott
a gazdájára nézett
aki nevetve figyelte
behúzta a farkát
és szégyenkezve
visszament a fekhelyére
leült
és az árnyakat kereste
a neszeket
de az árnyékok eltűntek
és néma csend honolt
nem értette hogy a gazdája
miért nevette ki
pedig ő csak meg akarta védeni
még a rémülete ellenére is

(...)

az ablakom előtt táncot járnak a fák
meghajolnak – gyorsan kiegyenesednek
csak arra várok
hogy átugorjanak a kerítésen
és hosszú sorokban
vándorútra keljenek
hiszen éppúgy mint énnekem
elegük van már
az egy helyben állástól

(...)

az élők számára
annyira érthetetlen a halál
és abszurd valami
a mozdulatlanság
az örökös sürgés-forgás után

Eső

Beborult az ég
csöpögni kezdett – egy-két csepp
majd szemerkél – folyamatosan
vékony fonálba gyűlnek a cseppek
az égtől a földig
már nagyobbak
hullnak – zápor
távolban villám
közelebb megdördül
itt a zivatar
majd öt-tíz perc múlva
már csak az esőcseppek
földön csattanását hallani
a sűrű esőfüggönyön át nem hatol a tekintet
egyre lassabban
egyre halkabban
egyre ritkábban
követik egymást
az egyre kisebb cseppek
a felhők széteszlottak
süt a Nap
és pár perc múlva
irányt változtatnak a vízcseppek
a földről az ég felé
száll a pára

(...)

- A Földről mindjárt egy vendég érkezik, –
jelentette be a Vezér.
- Fogadjátok méltó tisztelettel. Hosszú éveket töltött
ott, sokat látott, tapasztalt.
- De mihelyt ideér, mindent elfelejt, mint mi, ugye? –
szólt közbe a tömegből valaki, – éppen úgy, mint mi?
- Nem, mert ő nem véletlenül került oda. Mint művelt
ifjút küldtük le oda, hogy megismerje, alaposan tanulmányozza
az életnek nevezett létformát.

(...)

akárhányszor is voltam társaságban
sohasem éreztem jól magam
valami mindig hiányzott
valaki mindig feldühített
mit sem jelentő ostoba megjegyzéseivel

nem értettem miért érzem magam jobban
a könyvek között
amikor egy verset olvasok
csak tegnap világosított fel az egyik barátom
„a Költészet Hölgy társasága
ezerszer élvezetesebb
mint az eleven embereké
felesleges más társaságot keresned
mert e csodás Hölgy szavai után
mások beszéde csak untatni tud”

(...)

az egyik esti fürdésnél
a fürdővíz habjából
szappanbuborék szállt fel előtte
de hirtelen szétpattant
és apró vízcseppek formájában
hullott vissza a kádba
az ágyában
a buborékra gondolt
    a szép színekre
    majd a lezuhanásra
és úgy érezte mintha egy hatalmas buborék zárna körül
kíváncsian lesett ki a szobába
ami lassan elúszott amikor álomba merült
és az álmában tovább repült
a buborékba zárva
hegyvonulatok és síkságok fölött
reggel amikor valahol egy ajtó csapódott
a buborék szétpattant
és vízcseppek formájában
vele együtt
a tengerbe zuhant
gyermekkor óta
mindig megismétlődik ez a buborék-utazás
amikor nagy elhatározást kell hoznia

(...)

mily sokszor el kell hallgatni a véleményünket
hányszor még csak egy arcizmunk sem rándulhat
mennyi képmutatásra
mennyi hazugságra van szükség
hogy ne szóljanak meg ne bántsanak hogy nyugodtan élhessünk
de hogyan lehetünk nyugodtak
ha mi magunk jól tudjuk

hogy teljesen másmilyenek vagyunk
mint amilyenek mutatjuk magunkat
és könnyen lelepleződhetünk
és mégis
rezzenetlen arccal hazudunk
egy életen át

(...)

nem egyszer hallom magam mögött
öregesen csoszogó lépteit
de sohasem látom
hosszú időre el-eltűnik néha évekre is
majd ismét hallom
az ablakom alatt
az ajtó előtt
a sötét utcán
amint mögöttem csoszog
rég halott nagyapám
mert ha szükségesnek véli
így vigyáz mindig reám

(...)

az ember társas lény
de sokszor szüksége van magányra
hogyan gondolkozzon
visszaemlékezzen az eddig elkövetett hibáira
és eltervezze további életét
de a gondolatai is meg kell osztania valakivel
ezért nem tudja elviselni az örökös magányt
és mégis sokszor magányra vágyik
tehát mi is az ember
társas lény vagy...???

(...)

a parki padon
ült magába roskadtan
szinte már nem élt
odaléptem és
kezem nyújtottam neki
kissé habozott
majd megfogta és
bizonytalanul felállt
csak ekkor ébredt

tétován lépett
egyet-kettőt s azóta
mi együtt járunk

még ma sem tudjuk
miért ült a parkban s én
mit kerestem ott

Bán Péter, a muzsnai remete emlékére

papírokkal teli
nagy táskájával
járta a falvakat a városokat
bárkivel ha találkozott
kissé zavartan mosolyogva
kincses ládájából elővette
valamelyik írását
és a hallgatója arcát figyelve
olvasta a mesét vagy a verset
különösen aláhúzva a „t” hangzókat
majd gondosan visszatette
a papírlapot a többi közé
boldogan hogy meghallgatták
és véleményt sem várva indult tovább
mert tudta hogy amit csinál
annak megvan az értelme
és már sohasem felejtik el

és most
rejtélyes halála után
a tanáraikkal iskolás gyerekek keresik fel
a házat ahol csak az írógépe a táskájában a papírlapok
és néhány fénykép maradt
miközben a nyári hőségben bomló holttestéből
a mennybe menekült lelke
mosolyogva nézi a látogatóit

(...)

körülöttem minden
oly gyorsan változik
egyesek eltűnnek örökre
újabbak jönnek de csak rövid időre
tegnap még ismertem mindenkit
de ma csak ismeretlen arcok vesznek körül

és miközben köröttem
minden változik
az agyamban

vastag rétegekben
állnak az emlékek
s mihelyt elszundítok
ismét köröttem járnak-kelnek
akiket valamikor
    nagyon régen
    csak egy pillanatra láttam
itt vannak beszélnek hozzám
habár azt sem tudom hogy kik ők

40 °C árnyékban

kiégett fák lombtalan ágai alatt
lihegve bújt
lihegő gazdájához
egy kutya
segítséget kérve
ő is segíteni akart
de mindketten hiába lesték
a felhőtlen eget
a forró napsugarak
már a magasban
magukba szívták
az épp csak képződő
esőcseppeket

A gyűlöletről

I.

honnan ered a gyűlölet
rengeteget gondolkodom ezen
de csak nem jövök rá
lehet ezt vagy azt nem szeretni
valakivel nem érteni egyet
de gyűlölni csak azért
mert mandulavágású a szeme
barna vagy fekete a bőre
mert nem azt mondja hogy igen
    hanem da
        tak
        ja
        oui
        yes
vagy másképpen helyesel
vagy azért mert ugyanúgy szereti a barátját
mint más a barátnőjét
miért csak az ember gyűlöli a másik embert
egyik állat sem gyűlöli a saját fajtáját

azért mert az egyiknek ferde vágású a szeme
vagy fekete a szőre
az még nem másik faj
hiszen mindegyik az emberi fajhoz tartozik
a kutya is csak kutya
legyen bár tacszó
    puli
    pumi
    vagy német juhász
azok még nem gyűlölik egymást
csak az ember képes a gyűlöletre

II

a gyűlölet ragályos betegség
mert ha valaki
gyűlöl valakit
a gyűlölt őt visszagyűlöli
és néma gyűlölettel nézik egymást
a környezetük ezt észreveszi
és előbb csak figyelik őket
mert nem értik
hogyan két szeretetre méltó ember
hogyan gyűlölheti ily ádázul egymást
próbálják kivezetni őket a gyűlölet-labirintusból
de végül ők maguk is eltévednek
és amikor végre mások segítségével
kijutnak a szabadba
már ők is gyűlölik azokat
akiken segíteni akartak
és ők is gyűlölettől izzó szemekkel nézik azokat és egymást
és lassan már egy egész falu
    egy egész város
        falvak
        és városok
gyűlölik egymást
majd országok
és utána egész földrészek
míg a gyűlölet lángra nem kap
    és el nem égeti az egész Földet

És mindez miért?
mert a fehér gyűlöli a színes bőrűt
a színes bőrű a fehéret
a kék szemű a barna szeműt
a barna szemű a kék szeműt
a szőke a barnát
a barna a szőkét
a barátnőjét szerető a barátját szeretőt
és a barátját szerető a barátnőjét szeretőt
míg a gyűlölet ki nem írta a földi életet

III.

a gyűlöletre
gyűlölettel válaszoljak
vagy próbáljak szeretettel szembeszállni a gyűlölettel
vagy álarc mögé bújva
álruhát öltve magamra
rejtsem el a valóm
vagy rejtőzzem bezárt ajtók
bedeszkázott ablakok mögé
miközben kint tombol a gyűlölet
de engem az nem érdekel?
Hogyan lehet harcolni
a gyűlölet ellen?

IV

Még mindig nem találok
a gyűlölet okát
bár alaposan vizsgálódom
kutatok
egyesek szerint
az irigység
mások szerint
a féltékenység
de sokan azt is gyűlölik
akit egyáltalán nem ismernek
ezért azt nem lehetnek sem irigyek
sem féltékenyek
mégis gyűlölik
talán
az emberi ostobaság
szülötte a gyűlölet

(...)

a Nap megelegelte
hogy éjjel a Hold azzal dicsekszik
hogy ha felnő
sokkal erősebb lesz a Napnál
s ezért a Nap dühösen elfordult tőle
ekkor a Hold
visszaváltozott fekete kődarabbá

(...)

kérdezted
némán
csak két szemmeddel

a tekintetteddel
és ő
éppúgy válaszolt
csak két szemével
a tekintetével
így is megértettétek
hogy már egyikőtöknek
sincs szüksége másvalakire

(...)

öreg korunkban
már nem tudjuk helyre tenni
amit fiatalon
elrontottunk
önhibánkból
vagy mások miatt
többször is hiányoznak
az elszalasztott pillanatok
amikor együtt lehetünk volna
de mindketten
tévedtünk
hibát követtünk el
de öregen
már aligha pótolhatjuk
ami elveszett a kapcsolatunkból
vagy sohasem hagytuk
hogy létrejöjjön
csírájukban elfojtottuk
az érzéseket
és most
öreg korunkban
kapkodva próbáljuk
kijavítani hibáinkat
de ki tudja van-e még
elég időnk?

(...)

a ragadozó is
jobb az embernél
csak ha éhes akkor öl
nem mert a másik
fekete ha ő fehér
vagy másképp szeret
és az sem érdeklő
ha más istent imád
vagy egyet sem

(...)

egymás után távoznak
van ki előtte még üzen
van ki búcsú nélkül megy el – észrevétlen
és csak évek múltán ébrednek rá
hogy már régóta nem kapok felőle semmi hírt
s csak hosszadalmas kutatógátás után tudom meg
hogy már több éve halott

egyszer énvelem is ez fog történni
lesz még akitől még el fogok tudni búcsúzni
de sokan csak évek vagy akár évtizedek múltán
tudják meg
hogy én már nem vagyok

(...)

miért mondják
oly sokan
hogy a hó
szűziesen fehér
hiszen a hópelyhek
miközben a föld felé lebegnek
oly sok ismeretlennel
közösülhetnek
hogy elvesztik szűzi tisztaságukat
és a földön
tisztá fehér ruhájuk
és ők maguk is
mocskos sárrá
válnak

(...)

a hideg szélben
megfagynak az érzések
mosoly az ajkon

a szemeken csak
jégvirágokat látok
amerre nézek

mindenki rohan
elbújni a többiek
s önmaga elől

meleg szobába
és csak mikor leolvad
őrölk a jég

veszik rémulten
észre: a hideg szélből
szívük megfagyott

(...)

nem tudom elhinni
hogyan létezik a keresztények
jószágos nagyapó-istene
aki az embereket szereti
mint a saját gyerekeit nem
az unokáit
mert a hitük szerint azok már
Ádám és Éva utódjai
ha valóban létezik
akkor ő egy magányában megsavanyodott
vérszomjas
szadista öreg
aki saját szórakozására
kegyetlen gyilkosságokat
véres háborúkat talált ki
és ha terem is
korlátok közé be nem szorítható
embereket
csupán azért
hogyan kigúnyolhassa
megalázhassa
és nevetve meggyilkolhassa őket

Más

az apja zsidó
az anyja cigány
ő szép, hosszú, fekete, hullámos hajú
kislány volt ki mivel sem törődött
míg egy öreg néni meg nem kérdezte tőle
hogyan tud-e keresztet vetni
természetesen nem tudott
tizenkét éves lehetett
amikor a barátnői már a fiúkat lesték
de ő nem törődött velük
elfogadta hogy vannak és másmilyenek mint ő
az egyik barátnője nagyon tetszett
szerette ölelgetni simogatni
míg csak rá nem szóltak
hogyan inkább egy fiút ölelgessen

ekkor megkérte az anyját
hogyan vigye el egy orvoshoz

hosszú beszélgetések után
elhatározta
hogyan fiúvá operáltatja magát
mert akkor senki sem vetheti a szemére
hogyan lányokat ölelget

de amikor a hormonkezelés hatni kezdett
és kinőtt előbb a bajszja majd a szakállja
és laposra operált mellén is megjelentek az első szőrszálak
csodálkozva vette észre
hogyan a lányok már nem érdeklődnek
csak a fiúk

sehol sem találta a helyét
és sehol sem fogadták be maguk közé
már-már öngyilkosságra gondolt
de akkor valaki a kezébe nyomta a bibliát

beleolvastott
és egyszerre úgy érezte
mintha ő lenne az Isten
hiszen csak a Teremtő isten
lehet egyszerre férfi és nő
fehér- és színes bőrű

megnyugodott
barátot is talált magának
egy palesztinai arabot
és azóta övele él
más társaságot nem is keres
mindenkit mintegy felülről figyel

hiszen ő egyszerre ez is meg az is
és átérzi mindenki örömét bánatát problémáit

megnyugodott és már csak nevet
az őt gúnyoló az őt megvető tömegben

(...)

Ki vagyok én?
Honnan kerültem ide?
És minek?

Állítólag úgy születtem, mint minden ember,
de nem érzem embernek magamat,
és sehol sem vagyok otthon,
mégis mintha már mindenütt jártam volna,
ismernék mindent,
mégis mindenhol
idegen vagyok.

Vége lesz ennek valamikor,
és meghalok mint minden ember,
vagy számomra még ismeretlen erők
egyszer csak felkapnak és visszavisznek oda
ahonnan ide hajítottak?

(...)

Különös ország
oly különös emberek
élnék minálunk

nem értik mások
másokat nem értenek
vagy nem akarnak

próbálnak lenni
ők európaiak
de nem sikerül

mi mások vagyunk
messziről jöttünk ide
meg senki sem ért

Leégett a szomszéd ház

színek – lángok
lobogás
éggő papír fa
bőr – hús
csont
fájdalom
agyba hasít
eltűnnek a színek
eltűnnek a lángok

semmi
csak sűrű füst – korom

és vége
valaminek – valakinek

(...)

már négy éve
lefekvéskor minden este
arra gondolok
hogy másnap már nem ébredek fel
nem a haláltól félek
csak szégyellem magam
hogy nem fejeztem be

az eltervezett munkámat
és ezentúl
a családomból is mindenkinek
aki utánam életben marad
a haláláig
szégyellni kell magát miattam
ezért megkönnyebbülve
ülök reggelente
az íróasztalomhoz
és felsóhajtok:
van még egy kis időm
és talán nem kell majd szégyenkezniük
hogy nem fejeztem be a munkámat

(...)

az öngyilkosokat
sokan gyávának tartják
mert nincs erejük
harcolni
hogy éljenek
mások bátornak
mert mindenre elszántan
távoznak az ismeretlenbe
amiről a Biblia úgy beszél
mint egy jobb túlvilágról
de a tudomány
az eleven lét
tökéletes megsemmisülésének tekinti
én egyszerűen
ostobának tartom az öngyilkosokat

(...)

a hó fehérje
alatt már alig látszik
a száraz levél
így próbáljuk mi
titkolni érzéseink
egy mosoly alatt

(...)

engem a nyugalom
tépáz meg
tesz tönkre
a csend

a viharban
érzem jól magam
gyűlölöm a csendet
a nyugalmat
a tűz az elemem
a lobogó lángok között
vagyok nyugodt
nem érzek
égő testemben fájdalmat
nem érzem
az égő bőr és hús bűzét
nem hallom a hőségtől
megpattanó csont
reccsenését

mert én a lángok csúcsán
öröm-táncot járok

(...)

gyógyszerek között
él ő már évek óta

nem tudja másnap
mi is lehet vele
ha eggyel többet vesz be
vagy egyet kihagy

talán jobb lenne
gyógyszer nélkül nyugodtan
várni a halált

mi mindenképpen
az életnek a vége
el nem kerülöd

A megelevenedett szobor

I

lehullott a lepel
előlépett feketén
és körülnézett

nők nézték testét
izmos karját és lábát
domború mellét

titkos vágyát csak
egy férfi olvasta ki
két szép szeméből

s mihelyt a tömeg
szertefoszlott nekik is
a nyomuk veszett

II

mikor az izmok
ellazultak és már nem
kívánt ölelni

gyorsan visszament
helyére s meglepetten
látta társa van

márvány-fehér nő
próbálta eltakarni
a lába közét

s duzzadt melleit
és kihívóan nézte
a szobor-társát

ki továbbra is
rezzenetlen arccal állt
mozdulatlanul

mikor a férfi
megjelent a márvány nő
elhúzta kissé

mindkét kezét
de az észre sem vette
a fekete szoborhoz

sietett sűgött
valamit és azonnal
eltűntek ketten

a márvány arcon
pár könnycsepp csorgott végig
mit egy fiatal lány
gyorsan lecsókolt

III

– miért tetted ezt
kérdelte a márvány nő

– megsajnáljalak

– s ezután mi lesz

– elmegyünk mint a férfi
s a fekete kő

– de te is lány vagy
minekünk ezt nem szabad

– nem tetszem neked
– csak mint a húgom
a lány felnevetett és
már vezette is
a gyönyör háza felé

Sztrok

Nem éreztem semmit
csak nem mozdult a lábam
és onnan
felfelé az idegszálakon
pár másodperc alatt
az agyamba ért a fájdalom
de tudtam
valójában
fordítva történt
mert az agyamban volt
egy pillanatnyi rövidzárlat
pár perc múlva
a szavam sem értették
oly furcsán mozgott a nyelvem
nem a haláltól féltem
csak attól
hogy így maradok
hosszú időre

(...)

idegesen segített
előbb az ormányával majd a lábaival
felállni újszülött kicsinyének
vajon tényleg ideges volt
vagy csak az ösztöne sugallta a cselekvését
vannak érzelmeik az állatoknak
vagy csak érzéseik
és ösztönük?
tud örülni vagy szomorkodni a kutyám
és szeret-e vagy csak ösztönösen
ragaszkodik hozzám
mert én etetem itatom
én adok neki szállást
én védem a hidegtől
az esőtől
a Nap forró sugaraitól?
és örülnek a fák

hogy éppen az én kertembe kerültek
vagy pont ezért haragszanak?

és ha nem csak az állatoknak
de a növényeknek
sőt a tárgyoknak is vannak érzelmeik?

és elégedett az asztalom
ha jóízűen fogyasztom mellette az ebédet
és boldog az ágyam
ha rajta élek át nagy szerelmeket?

(...)

valaki a levélszekrénybe dobta
a férfi kivette
azonnal feltépte
de a nő kitépte
a kezéből
olvasatlanul összetépte
s a papír fecniket
a vizesárokba dobta

(...)

van ki még
most is máglyára küldené
aki többet tud mint mások
akinek másmilyen színű
a bőre
a szeme
a haja
aki másképpen néz
beszél
és többet tud mint a tömeg
mindenkit aki bármiben másmilyen
de mi lenne ha őt
tekintenék másmilyennek
akkor is visszasírná
a lángoló máglyák korát?

(...)

a már zöld fákat
és az ébredő földet
ismét hó fedi

rémült madarak
remegve bújnak össze
a fészkeikben

mivel nem értik
a már meleg tavaszban
honnan ez a tél

(...)

Talán hazugság az életem
Bár én döntöttem hogy így éljek
Magamtól egyre csak kérdezem
Vannak mások kik így élnek

Biztos vagyok benne sőt tudom
Oly sokan járnak ilyen úton
Van aki ettől szenved egyre
Más nevet mintha boldog lenne

Bár tudják hazugságban élnek
De együtt ők mindent elfelednek
Mint akar sok miért nem élhet
Hazudnunk kell nekünk embereknek

(...)

honnan ez a megmagyarázhatatlan gyűlölet
sokak szemében ha
meglátnak egy színes bőrűt
meglátnak egy pajeszos zsidót
meglátnak két férfit csókolózni

talán

mert az ördögöt feketének képzelték
mert zsidók feszítették keresztre Jézust
aki szintén zsidó volt

mert sokak szerint
a férfi nem mutathatja ki őszintén az érzéseit
egy másik férfi iránt
nem lehet kedves szelíd
csak ádáz harcos
kegyetlen gyilkos

és ennek a gyűlöletnek
sohasem lehet vége
mert ha valaki másmilyen mint a tömeg
az már rossz

megvetendő
kiközösítendő
sőt megöleendő

az ember valójában
Gyűlölet-lény
Vérengző Állat

(...)

reméltem hogy remekmű születik
amikor írni kezdtem
az első szavakat
újabbak követték
majd megállt a kezem
vagy asz agyam állt le
és csak félszavak majd csupán betűk
jelentek meg a papíron
még mindig reménykedtem
hogy remekművet nemzek

De végül
görcsbe rándult a kezem
majd rángatózni kezdett
és a földre
egyre kisebb papírdarabok hullottak
de még mindig remélem
hogy valaki összeszedi azokat
összeragasztja
és évtizedek múlva
elragadtatással magyarázzák majd a remekművemet
mert valójában senki sem érti

(...)

Eltűnt minden
mintha te magad sem lennél való
csak látomás
az űr maga
amiben semmi sincs
még űr sincs
hogyan is lehetne
ha az űr körül sincsen semmi
te sem vagy
de honnan tudod
hogy semmi sincs
ha nincs tested
nincsenek idegeid
nincs agyad
semmid
tebenned van az űr
vagy te magad vagy
az űrben az űr

Láthatatlan látomás

I

Megállt az ajtóban
lihegett
mintha csak utánam futott volna
beengedtem magam előtt
de bent már nem láttam
bár továbbra is hallottam
milyen nehezen lélegzik
és óvatosan lépdél a sötétben
éreztem minden mozdulatát
amint énvelem együtt lép
előre hátra
meg-meghajol
de mihelyt felkattintottam a villanyt
hirtelen eltűnt

II

Mihelyt eloltottam a villanyt
újból megjelent
mintha belőlem kúszott volna elő
és ismét
követte minden mozdulatomat
de már nem lihegett
csak halkán
egyenletesen lélegzett
mintha aludna
és amint ismét
felgyújtottam a villanyt
eltűnt nyomtalanul

(...)

apám úgy képzelte
a halál után
semmivé válik a NAGY SEMMIBEN
de a semmiből egyszer
ismét valami lesz
a lélekben
a feltámadásban
az újjászületésben
egyáltalán nem hitt
anyám nem is gondolt rá
hogy mi történik vele a halála után
van aki úgy képzei

hogy a halál pillanatában
kiszáll belőle a lélek
ami később
számunkra ismeretlen
saját létét folytatja valahol
én?

Mintha már többször is éltem volna
és még többször is élni fogok

Talán

(...)

A családukból ismét eltávozott valaki
a mozdulatlanságba
a nemlétbe
a semmibe
vagy egy újabb életre született
vagy csak most született meg igazán
mert mi itt a Földön tulajdonképpen halottak vagyunk

(...)

Ha nem hazudunk soha
kinevetnek
megvetnek
lenéznak
de mi nem is hazudunk igazából
csak szerepet játszunk
az élet
titokzatos színpadán
amin soha senki sem mutathatja meg
önmagát
mert ha nem hazudunk soha
kinevetnek
megvetnek
lenéznek

(...)

melyik több
a barátság vagy a szerelem
és lehet-e a barátságból szerelem
a szerelemből barátság
e két dolog szinte azonos
csak a barátságból
hiányzik a test
a szerelem sokszor

nem törődik a lélekkel
mert itt a test
egymás testének a tapintása
érzése a legfontosabb
a barátság sokszor szerelemmé fejlődik
és a szerelem
néha barátsággá kopik

(...)

megpróbált a hó
alól előbújni egy
piciny virágszál
de a ráhulló
esőcseppek súlya alatt
teste megrepedt
de még büszkén állt
amikor sebes vízár
messze sodorta
hosszú tél után
a tavasz nyári hóvel
tört ránk egyszerre

(...)

Az égből a Nap
arcáról verejtékcsepp
esik nem eső

(...)

Nem eső esik
a Nap verejtékezik
a Föld csak piheg

(...)

félbetörött fák
alatt rémült madarak
fészük keresik
miközben a sárban
vacogva csipognak a
pici fiókák

ők még nem tudják
hogy a vihart követi
szép meleg idő

(...)

az emlékeim
rám támadnak minden nap
és minden éjjel

rángatnak jobbra
balra szünet nélkül
marnak cibálnak

egy percnyi nyugtot
sem adnak nekem soha
mások szívesen

gondolnak vissza
gyermek- és ifjúkorukra
minek ha vissza

nem hozható már
ami megtörtént egyszer

A JÖVŐ A FONTOS

(...)

Senki sem tudja
mi van most tavasz vagy nyár
egy biztos – hőség

megmozdult egy kis
ág az ablakom előtt
madár volt vagy szél?

(...)

A gyermekkoruk
soknak csodás emlékek
végtelen sora

azonban nekem
az életemnek csupán
rövid szakasza

se rossz se boldog
ismeretlen világ hol
nem vagyok otthon

azóta is csak
keresem való honom
nem lelem sehol

de állandóan
próbálom megismerni
az ismeretlent

(...)

csókoltam férfit
majd utána egy nőt is
de az utóbbit

megbántam nagyon
oly nyálas volt nem ízlett
de ő akarta

sőt rám is mászott
ledobva a ruháját
nyalta a testem

hogyan undorodtam
de gyereket akartam
hagytam hogy tegye

majd barátomhoz
bújtam én szégyenemben
s csókoltam mohón

(...)

hőségtől remeg
ablakom alatt egy fa
mint hideg széltől

nekem a szívem
meg-megtorpan tétován
majd ugrik egyet

Nyári pillanatkép

A szél kifacsart
mint citromot pár felhőt
és esni kezdett

előbb félenken
majd egyre hevesebben
az esőszálak

hamar pocsolyák
díszítették az utcát
elállt az eső

és elült a szél
újra kisütött a Nap
visszatért a nyár

(...)

szivárványszínű
eső-gyöngyszem- karkötők
csillognak körben

a faágakon
madarak csipkedik a
pici bogyókat

és meg nem értik
a csőrükben miért nem
válnak semmivé

(...)

reggel azt hittem
hogy összedől a világ
minden remegett

görcsöltek a fák
rángatózott a kutyám
nem tudtam mi ez

de amint feltűnt
az ablakon túl a Nap
minden elcsitult

lehet csak a tél
nem akart meghalni még
Győzött a Tavasz

Nyári zivatar

villám cikázott
csak percek múlva dördült
messze a vihar

eztán gyorsabban
követték egymást:villám
és a mennydörgés

a szél is tombolt
felettünk járt a vihar
s hirtelen vége

(...)

a tenger
sós szagával
eltűnt
a város képe
és már nem értem meg
a szavak mögött
mint egykor
az ott élők gondolatait
teljesen eltávolodtam tőlük
habár itt sem érzem
itthon magamat

(...)

kutyám
fejét a padlóra fektetve
kíváncsian néz
jobbra-balra
az egyik szemével
a másikat csukva tartja
mintha egyszerre
aludna és
vigyázna is
a házra

rám néz
mélyet sóhajt
és az addig nyitott
szemét is
nyugodtan
becsukja
hiszen én
vigyázok most a házra
és az ő álmát is
őrzöm

de mihelyt
ellépek mellőle
felugrik
és már is
mellettem terem

talán attól fél
hogy nem kap
tőlem enni
ha észreveszem
hogy lazás!

(...)

Álmomban sokszor
különös hangot hallok
sem férfi sem nő
de nem is gyerek
sem reszkető hangú öreg
szól akkor hozzám
nem tudom honnan
szólít az ismeretlen
s mit akar tőlem
Isten nem lehet
mert én nem hiszek benne
tán földöntúli
lények keresnek
kapcsolatot énvelem
hogyan beszámoljak
nekik mindarról
mit földi életemben
hallottam, láttam
mert tudom én is
onnan kerültem ide
ahonnan jöttek ők
évekig éltem
itt a földön mint ember
bár nem az vagyok

Gyűlölsz

gyűlölsz mert én magyar vagyok
te más
gyűlölsz mert én református vagyok
te katolikus
gyűlölsz mert én zsidó vagyok
te keresztény vagy muzulmán
gyűlölsz mert én istenben nem hiszek
te állandóan csak Istened dicséred
gyűlölsz mert én alacsony vagyok
te magas
gyűlölsz mert én kövér vagyok
te sovány
gyűlölsz mert a hajam barna
a szemem barna
a te hajad szőke
a te szemed kék
gyűlölsz mert nem úgy szeretek
ahogyan te
igazából azt sem tudom

hogy valóban gyűlölsz-e
                  és miért
hiszen mindig kedves vagy te énhozzám
de a szemedben lobogni látom a gyűlöletet

Gyűlölet másképpen

nem ismeri a másik embert
                  megismerni sem akarja
                  mert nem érdekli
                  vagy csak lusta
és mivel nem ismeri – fél tőle
mert fél – szeretni sem tudja
sőt idővel meg is gyűlöli
előbb azt az egy embert
majd az egész népet
és ez már fajgyűlölet
amiből születik a fasizmus
és felállítják az első koncentrációs táborokat
végül az egész föld egy koncentrációs tábor lesz
ahol végül egymást mészárolják le
a foglyok meg a fogolytartók
a FÖLD
teljesen kihal
és mint egy magányos étellel valami
folytatja útját
                  a NAGY SEMMIBE

(...)

van kitől mi
más mitőlünk vesz búcsút
de vannak
akik váratlanul
tűnnek el az életünkből
és csak emlékképek maradnak
utánuk az agyunkban
de lassan azok is elhalványulnak
végül szinte teljesen eltűnnek
és csak véletlenül – olykor-olykor
egy illat-lebbenés
egy régi levéltöredék
egy könyvön hagyott ujjlenyomat
egy régen hallott szó
juttatja eszünkbe őket
de akkor már hiába keressük
és ha még össze is futunk
legtöbbször fel sem ismerjük egymást

2010. I. 17.

A hóról

a hó sokaknak
a tisztaság jelképe
és amikor elolvad?

a hó szürkül már
majd sár lesz mily csúf latyak
eltűnt a fehér

2010. február 9.

(...)

mást ne akarj
csak amit korod enged
így leszel boldog

(...)

tanácsot adni
másoknak könnyű de magad
egész más teszel

(...)

kettőt szerettem
szerelemmel vadul de
eggyel csak élek

(...)

a fejem felett
sűrűn zuhog az eső
a lábam alatt
vékony erekben folyik
csendben a vérem
mit elmos az eső

(gondolatok egy beszélgetés után)

habár testvérek
más a tervük céljaik
egymást nevetik

hittem: megértelek
hinni akartad: értesz
látjuk: tévedtünk

sokszor próbáltuk
de minden hiába volt
maradjunk külön

2010. május 14.

Aki egyszer elment, ne térjen vissza

Körülnéztél, de sehol semmi,
Megértetted, tovább kell menni.

Évekig reménykedtél benne,
Miután visszajöttél Pestre,

Hogy itt végül mégis megleled,
Amire szükséged van neked,

De úgy látszik, most is tévedtél,
Mint mikor messzire elmentél.

Hitted, ott jobb lesz az életed.
Előbb jó volt, szinte élvezet,

Mégis minden idegen maradt,
Idegenek az újabb szavak,

S amikor ide visszatértél,
Mindenre értetlenül néztél.

S megértetted, idegen minden,
Visszatérés a múltba nincsen.

Az – maradt örökre idegen,
Ez – elutasított hidegen.

Ha kiteped a gyökereket,
Visszaültetni már nem lehet.

Aki egyszer elment, ne térjen már vissza,
Emlékeit vigye magával a sírba!

Az élet

el váratlanul
tűnni az életükből
ezt kívánom én

ez nem tőlem függ
fogadjuk el: az élet
kezdetét s végét

nem ismerhetjük
előre csak amikor
bekövetkezik

2010.VII.23.

(...)

a születésünktől kezdve
gyűlnek körénk a holtak
mielőtt megismernénk őket
máris láthatatlanul mellénk állnak
egyszerre csak azt vesszük észre
hogy több a halott ismerősünk
mint az élő

(...)

elmennék
de akkor vissza is kell jönnöd
és ha visszajövök
itt kell maradnom
nem
újra elmehetsz
de hová
hogy vissza ne kelljen jönnöm
menj el
és bújj el
hogy meg senki se találjon

(...)

hol?
Itt
ott
mindenütt
sehol
mikor?
most
akkor
mindig
soha
miért?
ezért
azért
mindenért
semmiért

hogyan?
így
úgy
mindenhogy
sehogy

és tovább?

Ahogy akarjátok!

Évszakok harca

Vége a nyárnak
vagy már az ősz kezdődik
évszakok harca

hűvös eső szél
fáznak a fák a bokrok
fenn nevet a Nap

A volt férj látogatása

Megérkezett
Köszönt
Körülnézett
Gúnyosan elmosolyodott
Szótlanul kiment

Az asztalon ezt a cetlit hagyta:
„Látom jól megvagy nélkülem.”

(...)

A hit
nem szentképek
szobrok csodálása
nem templomba járás
nem a papok szónoklatainak hallgatása
nem a Szent Írás szavainak elfogadása
a HIT
mibennünk van
vagy nincs

(...)

Hinni kell(ene) – mondják
valamiben/valakiben
bármiben/bárkiben
de ha nem tudok

sem Istenben
sem Ördögben
semmiben/senkiben

Lehet

ha hiszel
egy láthatatlan erőben
lényben

könnyebb neked
mert őtőle vársz tanácsot
támaszt

úgy gondolod
megsokszorozza az erőd
és mindent elviselsz

de hogyan
hiszen ő láthatatlan
vagy csak rejtőzködik
mint egy jótevő
vagy gonosztevő
aki el nem árulja magát
amíg csak véletlenül össze nem futtok
egy mélabús
szürke
őszi napon

(...)

nézek erre
nézek arra
sehol semmi
sehol senki
csak én
állok
a tér középpontjában
egyedül
de MINEK???

(...)

Sok halott neve
jut az eszembe éjjel
de élőké nem

megkérdezhetem
őket majd még egyszer ha
meg nem halunk

de akkor kiket
érdekel majd az a sok
elfeledett ember

akikről csupán
a dédunokák tudnak
ó okmányokból

(...)

Ha a kicsit
még kicsinyítéd
egyszer biztosan
eltűnik teljesen
és mi parány volt
ezután semmi

(...)

oly sok barátságnak
oly sok szerelemnek
                                van észrevétlenül vége
de egy holdfényes
                                ősz éjjelen
megjelenik mindegyik eltűnt barátod
  szeretőd
és próbálják megmagyarázni
                                megfejtetni
az okot
de...
a Holdat váratlanul eltakarja egy felhő
és mindenki eltűnik újra
és továbbra sem ismerjük az okot
                                és azt sem tudjuk
                                hová vesztek ők

(...)

a kissé torz fenyő
bánatosan nézett végig
az egyszerre üressé vált kerten
az új háztulajdonos
kivágta
az összes szőlőtőkét
hogy gyümölcsfákat telepítsen
                                a gyermekeinek
hiszen ő már nem éri meg
az első almákat
                                körtéket
a kertjében

a fenyő nem érti
hogy miért kellett meghalni
kedves barátainak
ily feleslegesen
vagy mégsem?

(...)

a fiúk öleltek vadul
szorítottak
harapták a számat
a lányok?
nem kívántam a csókjukat
ha egy-kettőnek véletlenül
a számhoz közeledett az ajka
miközben a kezével
férfiasságomat próbálta felébreszteni
félrelöktem őket
előbb csak kedvetlenül
majd undorral
mert ököztük
csak azt kerestem
aki majd megszüli a gyermekemet
de a fiúk
a férfiak!!
és amikor megtaláltam
gyermekem leendő anyját
megpróbáltam
olyan lenni
amilyennek látni kívánt
de a csókja
sohasem
érdekelt

(...)

a fiú karjai közt
lángra gyúlva
pillanatok alatt
vele égtem
és forró füstünk
együtt szállt az égbe
a lány karjai közt
kelletlenül
meg-megrándultam
és jéghidegen
melléje gurultam

forró leheletével
hiába próbált felolvasztani
mint érzéketlen fabábút lökött le
végül az ágyáról

(...)

túl korán ébredtek bennem
az érzések
az érzelmek

a szerelem is
eleinte nem volt tárgya
előfordult
megpillantottam valamit
valakit
és úgy éreztem, hogy belészerettem

de másképpen
mint mások
nem válogattam
nem fontolgattam
lehet?
illik?
szabad?

Szerelmes lettem akár egy virágzó almafába
egy játékos kismacskába
egy szépen elkészített bútorba

de a leggyakrabban egy fiúba
ritkábban egy lányba

és az eszembe sem jutott
hogy ki mit szól hozzá
mert én csak azt éreztem
hogy szeretek
hogy szerelmes vagyok

talán nem is volt ez testi vonzalom
csak valamilyen érthetetlen vágy
hogy mellette lehessek
megérinthessem
magamhoz ölelhessem

csak később értettem meg
hogy mi is ez

(...)

csak akkor különböznek
egymástól
a más-más anyanyelvű

emberek
amikor megszólalnak
hiszen a gesztusaik
az arckifejezéseik
az érzéseik azonosak
ha nem szavakkal beszélénk
talán mindig is
megértenénk egymást

(...)

fiatalon
egyedül akartam lenni
de ahogyan öregszem
egyre inkább
félek a magánytól
vajon így fél
a fa is
amelyik körül
kihalt az egész erdő
és most magában áll
és büszkén próbálja hírül adni
hogyan itt egykor
sűrű vadon volt
amiből egyedsül ő maradt meg
csak azt nem érti
hogyan MIÉRT

(...)

egyszer
az eső elől
behúzódtam az eresz alá
felnézve
egy fecskét láttam
a fészek mellett ült
a telefondróton
az eget kémlelte
biztosan a párját várta
két napig ott üldögélt egymagában
de harmadnap már nem volt sehol
egy macska dörgölődött a lábamhoz
a bajszára ragadt tojáshéjtól
próbált így megszabadulni

(...)

megállt a dombtetőn
elnézett a távolba
de csak ködbe tűnő árnyakat látott
lassan lement a térre
nagy tömeg vette körül
és örült hangzavar

senkit sem ismert fel
és egy szót sem értett

(...)

Mintha nem is itt
ez országban születtem
volna. Csak vendég
vagyok itt, tudom.

Igazán sehol sem
érezem én magam
otthon. Magyarok
között lengyelnek érzem
magam, és Lengyel-
honban magyarnak.

Innen rohanok oda,
és onnan ide.

Mennék örökkön
mert csak a vándorúton
vagyok én nyugodt.

(...)

ijedten lesett be
a sötét szobába
a résen át
de mivel semmit
sem látott
bátran
belépett

pár perc múlva
büszkén állt meg a küszöbön

a sötétől
nem kell félni
az csak
a világosság negatívja

(...)

sikoly
hasított az égiig
köröskörül
mélysötét volt
semmi sem mozdult
csak egy újabb sikoly

és hirtelen
feltűnt az égen
egy lánoló csillag

Nyomtatási hiba

íztelen
  íze nincs
ízetlen
  sértő
  sőt undorító

(...)

Van értelme még
verset írni?

Valaki
valahol
valamilyen nyelven
valamilyen formában
már biztosan leírta
amit most leírni akarok
bár tudom
mégis leírom

és az is lehet
hogy éppen egy időben énvelem
valaki
valahol
valamilyen nyelven
valamilyen formában
ugyanezt a gondolatot
próbálja leírni

(...)

egyre feleslegesebbnek érzem
amit teszek

van még
ki elolvassa versemet?

És ha van is rögtön arra gondol
ezt már olvasta máshol
lehet
nem saját gondolataimat írom
hanem másét
hiszen több mint hatvan éve
csak olvasok
és magyarra
vagy más nyelvre fordítok
hogy megtudják
mire gondolnak mások
egy másik országban
más szavakkal
egy másik nyelven
De MINEK?

(...)

van ki sűrű erdőben barangol
más nagyvárosi utcákon jár céltalan
én a szavak sűrűjében keresem az utat
az egyik nyelvből
egy másikba
nagy türelemmel
mindig meg is lelem
a helyes utat

(...)

szél törte ágaival intett a fa
megpillantva engem
amikor odasántikáltam hozzá
és reszkető kezemmel
megsimogattam a törzsét

(...)

elfáradtam – mondta
leült
az ölébe tette a kezét
fejét kissé hátrahajtotta
és elnézett a messzeségbe

már pár napja ül ott
szótlatlanul
mozdulatlanul
és senki sem mer odamenni hozzá

megszólítani
megérinteni

talán már nem is él

(...)

Hidd

hogy létezik Isten

ha úgy érzed

úgy hiszed

úgy tanították neked

de engem ne kényszeríts

hogy olyasmiben higgyek

ami számomra érthetetlen dolog

e ezért Istenben hinni

ahogyan azt a papok megkívánják

képtelen vagyok

(...)

lekéstem mindenről

lekéstem a nagy szerelemről

a nagy célok eléréséről

ügyetlen voltam

megijedtem

nem volt merszem

a végsőkig harcolni

megfutamodtam

mindig

az utolsó percben

remélve

majd a következő alkalommal

de már késő

Mindenről lemaradtam

(...)

a sarkon állt

magába roskadtan

mintha nem látna senkit

csak a saját gondolatait

többen megtorpantak

megpillantva őt

a mozdulatlan alakot

ami mintha csak szobor lenne

amikor visszafelé jöttem

még mindig ott állt

de már kiegyenesedve
felemelt fejjel
élénk tekintettel
figyelve a környéket
és amikor észrevette
aki közeledett feléje
megelevenedett
és hozzá szaladt
majd együtt tűntek el
az egyik fasorban
összeölelkezve

minden nap
megismétlődik a jelenet
csak a szereplők mások
akiket egyszer már láttam
meg soha többször nem jelennek

(...)

amikor ősszel
olyan szomorkás minden
kedvetlen vagyok

én is jól tudom
nem hódolhatunk mi be
hangulatoknak

míg él az ember
ne üljön tétlen szótlan
megállás nélkül

tegyen valamit
ha mást nem: gondolkozzon
hisz csak addig él

(...)

lehullott az utolsó levél
egymásba fonódtak
a kopasz ágak
a törzs meg-megrándult
a fagyos szél csapásaitól
és apró kéregdarabok
potyogtak a földre

a fa
arra gondolva hogy meglátják meztelenül
sokáig zokogott

(...)

Egy kisleány megkérdezett egy kisleány

- Hol van a mamád?
  - az nekem nincs
  - énnekem csak két apukám van
  - érdekes – mondta a kisleány
  - énnekem csak két anyukám van.
  - Lehet, – gondolkodott hangosan a kisleány
  - az egyik mamád az én anyukám,
  - És az is lehet, – mondta a kisleány
  - hogy a te egyik apukád az én papám.
  - És a papák egymást szeretik,
  - és a mamák is egymást,
- ezért van nekem két papám – mondta a kisleány,
énnekem meg két mamám – mondta a kisleány

Az első agyvérzés után

apró póklábak érezhetetlen érintése

a karon

a vállon

a nyakon

a fejbőrön

majd feszítő fájdalom a fejtetőn

az agyban

és megránduló kéz

megbicsakló láb

el-elakadó nyelvről nehezen legördülő szavak

tompa fájdalom a fejben

lábba állni

lépni egyet

többet

elindulni

pár nap múlva

mint kisgyerek

és a félelem hogy...

de gondolni rá nem szabad

előre nem tudható

mikor...

(...)

talán jobb lenne

egyedül élni mindig

s nem gondolni soha

mi lesz hogy ha magadra

maradsz hiszen nem tudtad

hogy lehet élni társsal
s aztán nélküle

(...)

tudom

    hazudtam önmagamnak
        egyszer
        többször
        honnan tudhatom?

s egész életemet
e hazugság irányítja

de hiszen akkor
nem is hazudtam
    mert így éreztem
    és ezt akartam

(...)

képtelen vagyok hinni
egy jóságos Öreg létezésében
    a Teremtőben
    az Atyában
    aki szeret

ő akarta

    az inkvizíciót
    a gyilkosságokat
    a háborúkat
    a népirtásokat
    a gyűlöletet

vagy csak megengedi

de ha ő a Teremtő
miért teremtett gyilkosokat
és ha már ily sokféle embert teremtett
miért engedélyezi a gyűlöletet
csak azért mert nem egyformák az emberek
de ő a magas trónján
    csak mosolyog

egy ilyennek higgyek
egy ilyenben bízzam????

(...)

Reccsenve
letört egy faág
róla a fészek

a tojásokkal
a fejemen landolt
két madár izgatottan nézte
majd megnyugodva
visszaültek a fészekbe
hogya fiókáik
boldog családba születhessenek

(...)

a láthatatlan Nagy Ismeretlentől remélve segítséget
emelte tekintetét az ég felé
a sűrű felhők mögül gúnyosan mosolygott a Nap
ott állt már mellette a Hold
ami értetlenül nézte
a Földön tehetetlenül csúszó-mászó embert
aki még mindig hitt a Nem-létező létezésében

Elhagyott udvaron

térdig érő gaz
itt-ott derékig
kóbor kutyák hátra hagyott nyoma
kikapart gödrök – csont sehol
letört gallyak
lehullott levelek
tavalyi avar
tavalyelőtti és régebbi rohadék
bogár-birodalmak
átfutó mezei egerek
csillogó hátú gyíkok
az erdőből idetévedt vipera sziszegése
szélsodort magokból kikelt
kapor-erdő
néhány elszáradt
vagy elázott fűcsomó
legyek szúnyogok raja
évtizedekkel ezelőtti holtak
menekülő emlékei

(...)

egy férfi és egy nő akaratából
szerelméből
vagy véletlenül
megszületett

Élt – mert így adatott
Meghalt – mert kellett

És egyesek emlékezetében tovább él – talán

Tudja valaki hogy ki is volt
hiszen ő maga sem tudta igazán?

A természetben

A kalapot le
Hogyan veszed, kérdezte
Tőlem egy gomba

Jé, nem nőtt hozzád
A hegedű, kiáltott
Fel egy tücsök

Bár van erszényem
Szólt búsan a kenguru
Pénzem soha sincs.

Napfogyatkozás

Pihennem kell, szólt
Pajkosan rám kacsintva
S a Hold mögé bújt

Egy ismerős halála

Nem tudott járni
Évek óta, de felkelt
S némán távozott

Egy házaspár

Szerették egymást,
Megvetették, gyűlölték,
S együtt haltak meg.

Egy másik házaspár

Gyűlölték egymást,
Megkedvelték, szeretik
S örökkön élnek.

Az állat lassan...

Az állat lassan
Emberré lett de gyorsan
Visszaváltozott

Az ember – állat

Az ember – állat
El is hiszi ezt nem egy
Állati ember

A szörnyek között

A szörnyek között
Szépnek mondta mindenki
S ő el is hitte

Jaj!

Jaj! Felsikoltott
Megpillantva tükreben
Saját képmását

A legrútabb...

A legrútabb – szép,
Ha szeretettel nézed,
S a lelkét látod.

(...)

hajnalban ébredve
a rémálmokkal teli éjszaka után
örökké menekülve valami elől
aminek a nevét sem tudom
egy nyugtató tekintetet keresek
és a felém nyújtott kezét
de köröttem csak sötéten tátong az űr
és feleségem gúnyos hangját hallom
tőlem már el nem menekülsz

(...)

játszunk mint gyerekek
olykor elfeledve gondjainkat
nem gondolva semmire
nem látjuk a betegeket
a magányosokat
a szegényeket
csupán mi létezünk

de amikor mi vagyunk betegek
                            magányosak
                            szegények
haraggal nézzük az ablakon át
a boldogan nevető világot
és az ajkunkat
halk átkok hagyják el

(...)

egyszer
amikor félénk galambok
repdestek az ablakom előtt
megpillantottam közöttük
egy kicsi ismeretlen madarat
a tolla fehér csőre piros
a galambok nem törődtek vele
talán nem is létezett
csak a képzeletem szüleménye volt
váratlanul eltűnt az égen
fekete lyukat hagyva maga után a felhőben
– ezen a résen át intettek nekem búcsút
a csintalan napsugarak

(...)

miért követeled
hogy kérjek tőled bocsánatot
hiszen
aki szeret
kérés nélkül is megbocsát
de ha
a féltékenység már mély gyökeret eresztett a lelkedbe
akkor minek áltassuk magunkat
hogyan még
felejtés

(...)

vajon télen
az emberek is
elhidegülnek
egymástól
a hideg levegő
és a hó
hatására
és hamarosan
mintha vastag jégréteg alatt

lennének
ami nem ereszti át
a baráti ujjak
melegét

(...)

az ablakokon – jégvirágok
az arcokon – mosoly
egyformán rejtegetjük
a házak belsejét
és az érzéseket

mikor tanulja meg végre az ember
szégyenérzet nélkül megmutatnia hogy mi van a lakásában
és a lelkében

(...)

mint a humuszban gazdag földbe vetett magokból
buja növényzet hajt ki
a megértésből közös érdeklődésből
kicsírázhat a szeretet
a száraz földön a legkisebb fűszál is elszárad
és ha túl kövér a talaj
a rengeteg gaz között megfulladnak a virágok
ugyanígy kell törődni a szeretet talajával is

(...)

nem értem
és soha sem fogom megérteni
hogy mit jelentenek a szép ruhák
a drága autók
a fényűző villák
a milliók a bankban
ha nincs miről beszélni
csak a kinézet a fontos
és ha nem fulladsz a borba
nem száguldozol autón minden cél nélkül
az életet unalmasnak érzed

(...)

sápadt árnyak rohangálnak körülöttünk
a város ködbe süllyed
csak az emlékezetünkben élő
rég holt ősök
kelnek szinte láthatatlanul életre

de nem tudom
mely korban vagyok
az idegen arcokat nézve
keresem a régen eltávozottakat
és nem értem
egy nemzedék örökkön él-e
vagy véges azt élet
vagy a halál után
mindenki él tovább egy új alakban

(...)

azt hitte
ez már a vég
bár csak most kezdődik
önálló léte

(...)

habár éjjel még a fagy az úr
már tavaszi napsugarak
keresik az árnyainkat
a kiürült szobákban
ahol egykor harcoltunk
a kisvárosi erkölcs-csöszok hívására
az ablakunk alatt
összegyűlt tömeg
ostobaságával és értetlenségével

mi már régen eltávoztunk
de ők feledni képtelenek
s egykori ablakainkhoz
a gyűlölet és a félelem
mérges kígyói kúsznak
nem tudva hogy a szobákban
már régóta senki sem lakik

(...)

jöttem láttam
de nem győztem
engem győztek le
és beleverték a fejembe
senki vagy
a NAGY SENKI
aki VALAKIVÉ soha
sem válhat
kivéve
ha FIZET

(...)

a temető kerítésén át
könnytől fátyolos szemmel
tehenek figyelik
a halottas menetet
és nem értik hogy az emberek
miért nem a vágóhídon
végzik az életüket

(...)

Bűn? Ártatlanság?

Mindenki másképpen vélekedik
egyesek szerint bűnös aki lop
mások szerint ártatlan ha egy szegény
lop meg egy gazdagot

Bűnös aki gyilkol
de ártatlan ha önvédelemből teszi
és hős – ha a hazáját védi

Bűnös aki megcsalja a feleségét
de ártatlan ha megcsaltként teszi
és nemes lelkű ha a szerelem nevében cselekszik
különösen ha érdekből házasodott

Bűn? Ártatlanság?

Erre a kérdésre nem mindig találsz választ

(...)

megkocogtatta az ablakomat
és megszólalt
de nem érttem a szavát
csak az arcát meg a kezét láttam,
és remegve
kedvetlenül
indultam utána
nem tudtam hová
de mentem
és másnap este
az ágyamban találtam magam
fáradtan nyújtózkodva
semmiről sem tudtam
nem emlékeztem
habár éreztem hogy voltam
valahol
valakivel

(...)

bátortalan mondatfoszlányok
törött szavak
matt szótagok
zajok neszek suttogások
fáradt ajkak között
levegő
elsatnyult izmok rángatózása
félálomban
amikor az elnehezült szemhéjak
lassan nyílnak
a reggeli égboltra
az ajtó- és ablakréseken át
ébredés
a rémálmokkal teli éjszaka után

(...)

hová
    vállrándítás
honnan
    vállrándítás
a szemekben rémület
    gyűlölet
    megvetés
    Órület
űzzük el innen
    azonnal

(...)

érzések vihara cibálja
mindenki testét
amikor a magányra gondol
arra ami volt
arra ami lesz
de senki sem teszi fel a kérdést magának
    meddig
    és miért
csak azt tudja hogy másmilyen
különbözik a tömegetől
és fél
hogy valaki felismeri
ezért gyakran kórházba menekül
ahonnan felgyógyulva kíván visszatérni az életbe
de minden hiábavaló
a halálig hordoznia kell a másságát

(...)

Valójában
az gyilkol-e
aki a harctéren
saját életét féltve
veszi fegyverével célba
az embertársát

Vagy az gyilkol
valójában
aki parancsra
kidobja
a halált hozó atombombákat
az alvó városokra

Vagy az
aki minden nap gyilkol
gúnyos szavakat
hintve szét

(...)

sikerül-e végre lerántani
a hétköznapi elfoglaltságok nyergében
mellöttünk galoppozók szeméről
a tettetett vakság fekete szemüvegét
hogyan meglássák
az életnek nevezett vonaton ülő
útítársaik arcán
a reménysugarakat
hogyan valakit még érdekel
az ő állapotuk
és ennek a fenyegetett bolygónak a sorsa
vagy a közöny már örökre fészket rakott
az emberi szívekben
vagy csak álarcot viselünk
a huszadik század szégyenét

(...)

honnan
    faluról városba
hová
    falura városból
oda ne menj
    a falu túl csendes
a város
    túl zajos

akkor hová
tudom is én
talán a semmibe
és az hol van
sem itt sem ott – itt is ott is
mibennünk – a négy fal között
és mindketten mennek tovább
vissza oda
ahonnan elindultak
hogyan megismerjék a világot

(...)

köröskörül
    unalom
    közöny
    érzéketlenség
    apátia
és
    pénzéhség
    vagyonéhség
    szex éhség
egészségtelen testi vágy
    érzések nélkül
    csak egy éjszakára
    és viszontlátásra
    véletlenül
    egy év múlva
    tíz év múlva
    vagy soha
és csak rohanás
    kapkodás
    hogyan legyen ház
        autó
        nő
        vagy férfi
majd a sír
    üres ház
    élettelen tárgyak
igaz van gyerek
de megint csak
    unalom
    közöny
    érzéketlenség
    apátia
és állati vágy
    pénzéhség
    vagyonéhség
    szex éhség
majd a sír

üres ház
élettelen tárgyak
és valahol pár gyerek
vajon egyszer mindez véget ér
vagy minden folytatódik körbe-körbe
az első ember megjelenésétől
az utolsó eltűnéséig ezen a földön
és lesz-e majd folytatás egy másik bolygón
ahol időben elvetik az ember-magot

(...)

a fák szégyellik meztelenségüket
és mint az emberek a fejüket
ők száraz ágaikat
hajtják le mélyen
és imádkoznak
hogy az ég küldjön végre havat
befedni meztelen testüket

(...)

kétségbeesés és remény hullámai
mosták el
lengyel éveimet
és a vihar
a gyermekkor utáni ürbe vetett
ahol elfeledett faágakról
lógnak fejjel lefelé a múlt árnyai
tántorogva járok
mint aki évszázadok után
saját unokái között támadt fel

(...)

mintha
a haverok és a vodkával teli üvegek között
eltöltött hosszú estéket követő
álmatlan éjszakák
kergetnének ki a vén pályaudvarokra
hogy várjam az idegent
aki meg sohasem érkezik
de várni kell
érzem a felesleges könyvek
terhe alatt
olvasok de semmit sem értek
és egyre csak várom

azt a pillanatot
amikor minden
a napnál is világosabbá válik
és eltűnik
a kínzó fájdalom
s én nyugodtan indulok
a jól ismert vén pályaudvarokra
várni az ismeretlent
egy napon talán
mégis megérkezik
és az ISMERŐSÖMMÉ válik

(...)

ha minden egyes kihalt nyelv
hasonlóképpen
mint az ősszel a lombjukat hullató fák
a kultúra melegítő napja alatt
feltámad
egy napon már meg nem értjük
a testvéreinket
hiszen már most is
gyakran nem találunk
megfelelő szavakat
a közös nyelvben

(...)

amikor az ábrándok
kirepítenek minket
az áthatolhatatlan úrbe
és az álomkép
apró darabokra
mozaik kockákra törik
az átvirrasztott éjszaka után
nappal keresünk
mámort
a mindennapi gondok
hamis józanságában
fájdalmasan
emeljük fel elzsibbadt karunkat
az örök szentség
képzeletbeli isteneihez

(...)

amikor hajnalban
az égen lassan kihunynak a csillagok
üres szobámban ébredek

ahol nappal is sötétség honol
mert már régóta
senki sem nyitja ki az ajtóm
hogy beengedje
a szerelem fénysugarát

Feledékenység

1
elfelejtette
hogy jó pár éve meghalt
testét kereste

2
nem emlékezett
ki is ő, férfi vagy nő
és lett kétnemű

3
nem tudta merre
induljon jobbra balra
egy helyben maradt

primitív

a primitív az
aki a másiknak hisz
mert meg nem érti

civilizált

1
civilizált az
aki késsel-villával
eszi a kenyeret?

2
vagy talán aki
frakkban nyakkendősen jár
az őserdőben?

Íme

8 éves koromban azt hittem rám zuhant az ég
megláttam egy csodás testű férfit aki félmeztelenül kaszált és megremegett az egész testem
9 éves koromban folyni kezdett a nedvem azt hittem a férfi fej mint tehenet
10 éves koromban szemlesütve reszketve néztem körbe-körbe

11 éves koromban belestem egy lány szoknyája alá
12 éves koromban semmi sem érdekelt de a mirigyeim működtek szüntelenül
13 éves koromban ismét lányra néztem de megundorodtam tőle
14 éves koromban gyönyörűnek találtam egy fiút
    és megkóstoltam
        a csókot
            a lányé nyálas undorító
            a fiúé szárazon édes
duzzadó mellek – viszolygás
ágaskodó lábközép – csodálat
keresni kezdtem magam – férfi
                                    – nő
még mindig kerese
de minek
    hiszen mindannyian emberek vagyunk
                                    EMBEREK

Megértés

Becsukta a szemét
Befogta mindkét fülét
S megértett mindent

Okos – örült

Az okosoknak
Minden náluk okosabb
Örültnek számít

Ostoba – okos

Csak az ostoba
Képzeli magát mindig
Fő-okosnak

Változatok a magányra

1.
a tömegtől nem
lát ő embert mint más
az erdőtől fát

2
azt kívánta hogy
meg ne lássa őt senki
befogta szemét

3
bármerre is ment
sehol senki sem látott
sivatagban élt

(...)

próbál olvasni
a sorok között az üres
papírlapon is
telefon nélkül
hallja az üzenetet
fültre sincs szüksége
magában beszél
társaságban nem minek
beszélnek mások

Gyűlölet

A gyűlölet, tudd.
Negatív előjelű
Forró szerelem

Halál

A halál – élet
Mit a halottak élnek
zavartalanul

Meztelenség

Meztelen vagyok
Ha fekete szemüveg
Nincs a szememen

Ember

Bár sárban heversz,
De gondolatod szárnyal.
A neved: Ember.

Isten – Ördög – Ember

1
Leszállt az Isten
A Földre és azóta
Nincs ki tisztelné

2

Feljött az Ördög
A Földre és azóta
Nem félnek tőle

3

Felszállt az ember
Az égbe s le a Földre
Ő – Isten s Ördög!

(...)

áhítattal nézték
a magasból leereszkedő
átlátszó gömbökben
érkező távoli követeket
egy ismeretlen
sohasem hallott világból
csak akkor rettentek meg
amikor hangos pukkanás után
a szemet maró folyadék
öntött el mindenkit
és az idegenek
szertefoszlottak

(...)

a temető kapuján
egy reggel ezt az írást találták
„Az emlékezetekben
őriztetek meg minket
ne ezen a szemétdombon!”
és a temetőből nyomtalanul eltűntek
a csontok
csak az üres sírgödrök
ásítóztak
de a szemünk láttára
azokat is betemették
láthatatlan kezek

Önimádat

Téged szeretlek,
Mondta magát csodálva
A nagy tükörben

A szerelem nemtelen

A szerelem nemtelen. Csak a testnek van neme.
Az kényszeríti az agyat, hogy az egyik embert nőnek, a másikat férfinak nevezzék.
Pedig az, ami a hús-bőr ruhán belül van, sem ez, sem az, vagy ez is meg az is.
És csak a test miatt kell az egyiknek ezt, a másiknak azt tennie.
Bár sokszor éppen az ellenkezőjéhez lenne kedve.
Ebből származnak a konfliktusok.
Saját magunkkal, egymással, a társadalommal.
A test védelmében születtek szabályok, előírások, amiket azonban sokan semmibe vesznek.
Ezért nem egyszer kigúnyolják, megvetik, sőt sokszor meg is büntetik őket.
Meg kellene végre mindenkinek értenie, hogy a szerelem maga nemtelen.
Csupán a testnek van neme.

(...)

csattanás
    odanézett
    megérintette
    megkopogtatta
    felemelte
megszagolta
beleharapott
visszatette
    becsukta a szemét
    elaludt
reggel sehol sem volt

Három vers

1.
bezárta maga mögött
az ajtót
leszaladt a lépcsőn
lassan végigment
a kis utcán
ki a főútra
nézelődött
fel-felnevetett
nem szólt senkihez
csak ment

2.
megállt a sarkon
álldogált
kinyújtotta a nyakát
forgatta a fejét
körbejártatta a tekintetét
kissé megroggyant a térde

fejét lehajtotta
visszafordult
ment

3.

bement a kapun
felszaladt a lépcsőn
elővette a kulcsát
kinyitotta az ajtót
belépett a lakásba
azóta senki sem látta
bár még most is keresik
mindenütt

Egy földre-szállt angyal kalandja

a fékcsikordulásra megtorpantak
ijedten nézték a rohanó férfit
aki a hátára zuhant az autó előtt
és amikor az átbogva rajta
pár méterrel arrébb megállt
ő felugrott leporolta a ruháját
és mosolyogva nyújtotta kezét
az egész testében reszkető holsápadt sofőrnek
majd füttyörészve indult tovább
a béméskodók meglepetten látták
hogy a lába nem érinti a talajt
lassan felemelkedik a magasba
és eltűnik a felhők között

a tragédiám

a tragédiám
hogy megszülettem
nem egyszerűen embernek
hanem ettől az anyától
ebben a családban

a tragédiám
hogy megszülettem
de nem korábban
se nem később
hanem ebben a korban

a tragédiám
hogy gondolkodom
de nem úgy mint az embertársaim
nem úgy ahogyan illik
hanem ahogyan a kedvem tartja

a tragédiám
hogy gondolkodom
de nem az anyanyelvemen
nem a kiválasztott nyelven
hanem amihez éppen kedvem van

a tragédiám
hogy élek
de nem úgy min a többség
és nem úgy mint a kisebbség
hanem ahogyan nekem tetszik

a tragédiám
hogy meghalok (biztosan)
nem úgy mint mások
nem akkor amikor kell
hanem ahogyan én akarom (talán)

a tragédiám
hogy megszülettem
hogy élek
hogy gondolkodom
és meghalok – habár már tudom
– nem egészen

Átélni

nem csak élni
de át is élni mindent
ami téged körülvesz
ami suttog neked
ami lelkesít
amim kényszerít
ami megharagít
ami megörvendezett
ami elszomorít

és másokat kényszeríteni hogy éljék át
ami őket körülveszi
amit suttogsz nekik
amivel lelkesíted
amivel kényszeríted
amivel megharagítod
amivel megörvendezettet
amivel elszomorítod őket

íme a kötelességed
az életben
és talán a halálod után is

(...)

bármit is mondunk egymásnak
csak azt halljuk meg amit mi magunk akarunk
bármit is mutatunk magunkról
csak azt látjuk meg amit mi magunk akarunk
bár mindig azt kívánjuk hogy megismerjük egymást
de hiszen legtöbbször saját magunkat sem ismerjük
mert magunknak is csak azt mondjuk amit akarunk
és mások abból meg mást hallanak
mert magunknak is csak azt mutatjuk amit akarunk
és mások abból meg mást látnak

Lázadó fák

néhány fa fellázadt és összebeszéltek
hogyan elköltöznek
de mivel a gyökereik nem engedték
egymásba kapaszkodva
kitépték egymást
a földből gyökerestül
és az ágaikra álltak
hisz azok állandóan mozognak
de így sem jutottak messzire
mert a vékony gallyak nem bírták a terhet
és girbe-gurbán csak haldokló kígyókként
kúsztak el pár métert

másnap reggel az utat
kidőlt fák torlaszolták el
pedig éjjel
még csak szellő sem fújdogált

(...)

a falu
    a városok édesanyja
    az idősebb nővérük
vagy az állatok bűzétől terhes csend
    a szomszédok kíváncsi tekintete
    a pletykás vénasszonyok hosszú nyelve
    a betolakodókkal szembeni ellenszenv

A falu

    az én tévedésem
    az én kudarcom
    az én sírom

Magamat sajnálom

már nem az anyámat sajnálom
a mozdulni is alig tudó
házsártos vénasszonyt
sem a szomszéd bácsit
ki egyedül tesz-vesz a házban
s nincs kihez szólnia
sem a kórházban magatehetetlenül fekvő beteget
akiről néha még az ápolónők is megfeledkeznek
hanem saját magamat
hiszen egyszer én is
lehetek mozdulni alig tudó
magányos öregember
vagy magatehetetlen beteg
bármennyire is tiltakozom
még a gondolat ellen is
honnan tudhatom most
hogy mi lesz holnap holnapután
vagy csak évek múlva

Aki néz – nem mindig lát

Átnéz

az ablakon – látja az utcát
énrajtam – mintha nem is lennék

Benéz

az ablakon a szobába – kíváncsi nagyon
énhozzám – meglátogat egy percre

Belenéz

a lábasba – már éhes
a szemembe –de semmit sem lát ha nem akarom

Felnéz

a hegytetőre – csodálja az ott ülő sást
énrám – csodálja a tudásomat

Kinéz

az ablakon – az utcát figyel
énbelőlem valamit – terve van velem vagy fél tőlem

Körbenéz

nem tudja hol is van

Lenéz

a szakadékba – lezuhant roncsok hevernek ott
engem – de akkor miért néz rám?

Megnéz

de fel nem ismer

Ránéz
egy pillanatra s elfordítja a tekintetét

Szétnéz
erre-arra tétován

Utánanéz
mert nem biztos a dolgában

Visszanéz
még egyszer utoljára
és elgondolkodik:
érdemes volt ennyit nézni?

E játék

E játék
elég
minek
tovább
vége
és
semmi
ti akartátok
elég
vége
ez csak játék
kivel
velem
minek
elég
a fák
a házak
az emberek
senki
te
én
de minek
el
vissza
ahonnan jöttem
de honnan
ide
hová
és minek
Én
és Te
és Ti
és mi
Mi
de minek???

(...)

amikor tavasszal feltámad
a föld
mi is előbújunk téli sírunkból
és a múlt fáradt árnyait keressük
de hiába
mert mi is árnyak vagyunk
és minket sem lát meg senki

(...)

az anyák
azért szülnek
hogy egy magányos éjjel megértsék
már nincs fiuk
akit hosszú éveken át kísértek
egyre messzebb
lépkedve mögöttük
míg végül eltűnt
egy utcasarkon
egy másik nő
karjába omolva
és hírt
egyre ritkábban
kapnak az anyák
akik lassan
magányosakká válnak
és már csak
a legutolsó búcsúra várnak

(...)

azt mondják
túl sokat teszel
de mind ennek semmi értelme
sem értéke nincs

egyáltalán van valaminek bármilyen értelme
bármilyen értéke

ezen
a háborúk
és békék között
hánykolódó Földön
ami visszatarthatatlanul a lakói
és saját maga
megsemmisítése felé rohan?

(...)

eszméletlenül hevert
vértócsában
még lélegzett
egyre halkabban
és egyre rövidebb pillanatokra
nyitotta fel szemét
és intett a mellette elhaladóknak
de mindenki undorral nézett rá
és gyűlölettel köpött
és hangosan mondták:
látjátok milyen részeg
s a közeli padon
ketten osztozkodtak
a haldokló zsebében talált pénzen
és amikor a rendőr odament hozzá
egy véletlenül arra járó orvossal
már csak a halál beálltát
tudták megállapítani
miközben a már tiszta ruhába öltözött gyilkosok
a szájtatók között
undorral ismételték:
így döglük meg minden részeges

(...)

sohase kérdezd
hogyan örülök-e
vagy bánkódom
az igazat meg nem mondom
és ne kérdezd
hogyan szeretek-e
vagy gyűlölök valakit
mert hazudni fogok
csak miután lerántod
arcodról a maszkot
látod meg az éneket
de honnan tudhatod
hogyan az álarc alatt
nem egy másik álarc van
a végtelenségig

(...)

unalom közöny fáradtság
így jellemezhetjük
az együtt töltött utolsó éveket
mondaná mindenki látva a tükörben

az unott arckifejezéseket
hallva a türelmetlen kiáltást
                    az átdolgozott nap
                    az álmatlanul töltött éjszaka után

lehetséges
hogy mind ez csak optikai csalódás
és a lelkünk mélyén
ugyanazok vagyunk
mint húsz évvel ezelőtt

(...)

menekülj
mert holnap
                    már túl késő
bátran
                    mielőtt
magába szippant
a megszokások szürke mocsara
                    az érzelmek
                    a szenvedélyek
színüket veszti
és lassan eltűnnek
az ősz hajszálaból szőtt
                    halotti lepel alatt

(...)

elhinni még nem tudom
hogy hiába várlak
                    levelet írni minek
                    választ úgysem kapok
amikor a házad előtt járok
nem látom az ajtóban
jól ismert alakod
és az ablakon sem lebben a függöny
mert már csak az álmaimban létezel
bár lehet a felhők közül
néha lepillantasz rám

(...)

a hívők
az eget nézik
ott keresve istent

a hitetlenek
önmagukban
keresik

de ébren senki meg nem találja
csak álmában érzi
az őt védő
láthatatlan lény
forró leheletét

(...)

a nedves földben
szűk barlangjaikban a földigiliszták
sárkányoknak képzelik magukat
feszülten figyelik
az utcán lépdelő embereket
és rémülten bújnak el
a föld nedves felszíne alatt
lakozó sárkányoktól
nem féltő óriások
halált-hozó
talpa elől

Láttam a fák között

láttam a fák között lopakodott egy árnyék
néztem feszülten mintha valakit várnék
akinek már régen itt kellene lenni
én csak állok és kérdelem mennyi
év telt el azóta amikor eljöttem szótlán
nem is tudom él-e még és hol van
de az árnyék jön lassan felém
meg-megtorpan látom szemében ott a remény
és már tudom ő az akit várok
de közöttünk itt e mély árok
már nyújtom a kezem feléje
és sóhajtok: bárcsak elérje
de ő némán néz és fordul is vissza
könnyeimet a homok gyorsan beissza
ez álom volt még csak nem is árnyék
mégis kiáltok: állj meg várj még
és sebesen átugrom az árkot
rohanok mert ő vár ott
ahol állt akkor szótlán
tudom hogy ő örökkön ott van
de jaj szertefoszlik az árnyék
én kiáltom újra meg újra várj még
várj még...
várj még...
várj még...
egyszer úgyis megtalállak...!!!

(...)

tegnap még hittem
az ébren látott álmok
megvalósulásában
de ma
rózsaszínű szemüvegem
összetört
és körülöttem
csak a távolban és régen
elhunyt ősök árnyai járnak
akiknek a nevét sem hallottam soha
és őket is lassan eltakarja
a feledés-színház ködfüggönye
és mi magunkra maradva állunk
a nagyvárosi utcán
azzal a reménnyel
hogy találkozunk
a jövő még meg nem született színészeivel
amikor mi már nem is létezőnk

(...)

a késő őszi közönybe süllyedt csillagok
szürkés fényében
kinyílt pár eltévedt virág
a félholt mezőn
de amikor reggel
arra jártunk
megálmodott közös életünk
elképzelt gondjaiba merülve
hiába kerestem
ezeket a virágokat
hogy esküvői koszorút fonjak
csak kiszáradt kórók
figyelmeztettek
az elkerülhetetlen télre

(...)

fáradtan feküdtem
félálomban
amikor bekopogtak az ajtón
és belépett az árnyékom
átható hangon megszólalt:
kelj fel
és indulj

az ismeretlenbe
hogy megismerd
én azóta csak megyek
le nem térve
az árnyék kijelölte útról
de az ismeretlent
még nem ismerem
és tudom
soha meg nem ismerem

Egy kis giliszta

egy kis giliszta
hosszan elnézett
egy óriáskígyót
amint egy hatalmas fa törzsére tekeredett
miközben sziszegve nyújtogatta kétágú nyelvét
éjjel álmában
önmagát képzelte ilyen hatalmasnak
de reggel amikor felébredt
egy csöpp fűszál
sem engedte tovább

(...)

néha egy szótól
elfáradunk
megutáljuk az életet
máskor egy szótól
kipihentnek érezzük magunk
és örökké kívánunk élni
ezért válogassuk meg a szavakat
de néha ugyanattól a hangsúlytól
elfáradunk
megundorodunk az élettől
vagy
kipihentnek érezzük magunk
és örökké kívánunk élni
ezért mindig vigyázzunk a hangsúlyra!

(...)

titkok vesznek körül
beléjük süllyedek
és mint köd
takarnak el

de
ha egy óvatlan pillanatban
előmerészkedem közülük
értetlenül
ijedten bámulnak rám
mert nem ismernek
és rémülten rohannak el

Árnyékok

I

Mit akarsz
kiáltottam az egyik árnyak
semmit
csak épp erre járok
nézelődöm

és te
fordultam a másikhoz
téged meg a társamat
kacagott fel

s egyszerre
eltűntek mindketten
csak én hevertem
a sötétben
amikor váratlanul
kihuny a fény

II

Éreztem
valaki megfogja
a jobb kezem

egy másik
a balt
mindketten
súgtak valamit a fülembe
de senkit sem láttam

egyszerre
elhallgattak
elengedték a kezem
de megjelentek a falon
mihelyt felkapcsoltam
a lámpát

(...)

intettem neki
visszaintett
rámosolyogtam
visszamosolygott
szóltam hozzá
nem felelt
megszorítottam a kezét
ő is az enyémet
átöleltem
ő is engem
ismét szóltam hozzá
most sem felelt
csak ölelt
szorongatta a kezem
mosolygott rám
a távozásomkor intett megint

csak ekkor figyeltem fel
a kezében szorongatott papírlapra
„siketnéma vagyok”

(...)

félrelöktem
amikor a vállamhoz ért
haragosan rántottam el a kezem
amikor megfogta
dühösen fordultam feléje
amikor szinte egész testével rámzuhant
csak ekkor láttam meg a kezében
a fehér botot

(...)

elszürkült az ég
kékes szélű fekete
felhők fedték be

szél zúgott vadul
földig hajoltak a fák
a félelmükben

villám is villant
dörgés kísérte
ez volt a vihar

(...)

hirtelen
hatalmas tölcsér
jelent meg
a fejünk fölött
egy pillanat alatt
magába szippantott mindent
és pár kilométerrel arrébb
kiokádta magából
az összezúzott autók darabjait
a házfalak törmelékét
üvegdarabokat
és néhány
állati tetemet

(...)

érzem
én nem a Föld bolygón születtem
én nem földi lény vagyok
ismeretlen
távoli térségekből
kerültem
ide
véletlenül
vagy parancsra
hogy fürkészem ki az itteni lét csínját-bínját
az életet
    a születéstől
    a halálig
    az örömmel
    a bánatokkal
    a fájdalokkal
    és a betegségekkel együtt
és elmeséljem
    leírom okulásul a többi értelmes lénynek
hogy nevéssenek a földieken
    sajnálják őket
    s talán tanuljanak is tőlük

(...)

ha elfogadom hogy vándorol a lélek
vajon a halál után
gyermekként születik újjá
hogy ismét a semmiből fejlődjön ki
vagy a földi élet folyamán
szerzett tudással tapasztalatokkal gazdagon
felnőttként folytatja az életét

a végtelenségig
egyre tökéletesítve önmagát?

Látogatás egy halott barát házában

arrafelé
oda
hozzá
mellé
be
bent
körben
keresztül-kasul
ki
kint
mellől
onnan
el
errefelé
ide
csak volt

a búcsúzó óév

mint vihar tépte cédrus
állt az út porában
kezében görbe bot
a vállán kopott tarisznya
a fején lyukas kalap
visszafordult még egyszer
fáradt tekintetével megsimogatta gyermekeit
és határozott léptekkel indult
a Csak-volt sűrűjébe

Amióta eljöttem

amióta eljöttem tetőled
magamban járom én ezt a földet
nélküled oly sivár itt minden
te vagy a vágyam te vagy az isten
álmban megjelenysz minden éjjel
és szigorú szemmel egyre kérdez
„miért hagytál el engem te kegyetlen
miért játszottál így a szívemmel”
szótlanul csak a gyöngyöt mutatom
mit szememből hullatok utamon

isten egy útra mért úztél minket
miért zúztad össze szíveinket
nélküled gályarabság az élet
távoli szerelmem hívlak téged

A mi romantikánk

Ti
múlt századból itt maradt öregek
gyakran szemünkre vetitek
hogyan nem szeretjük a romantikát
tévedtek
a mi romantikánk csak átváltozott
ti régóta ismert kedvesetek fehér kezét megérinteni is félve
sétáltatok a Sziget hűs árnyat adó fái alatt
Trisztán és Izolda
Romeo és Júlia
szerelméről ábrándoztatok
de nem mertétek bevallani érzéseiteket
és megadóan túrtétek
apátok parancsát
és férjhez mentetek egy gazdag öregúrhoz
aki szerelmet már aligha adhatott nektek
vagy feleségül vettetek egy gazdag de éj csúnya lányt
kitől undorodtatok mint a rút varangytól
ti csak álmotokban ismertétek a szerelmet
és ezt neveztétek romantikának
a mi romantikánk élő való
bár kissé durva
mert nekünk az a romantika
hogyan nem tudjuk kit ölelünk a kapu alatt
– lehet másnap gyilkosságért ítélik el
vagy holttestét veti ki valahol a Duna –
vagy kihívón csókolózunk a buszon
és ez a mi romantikánk
az ösztön-láva megállíthatatlan bugyogása
a nem-tudom-ki akarása
a szerelem-nélküli Szerelem örjöngése
és megbotránkozva néztek minket
ti fáradt öregek
s nem értitek meg háború-utáni és háború-előtti tombolásunk
szokatlan formáit
a lázas remegést
a fájdalmas búcsúkiáltást
mibe beleolvad a már ledobott
és a ledobandó bombák robaja
és az elfúló álmokat

és azt mondjátok megöltük a romantikát
pedig a mi romantikánk csak átalakult
az átélt háború borzalmai között

A művész

A művész minden
azaz senki

ő a szaharai jéghólepel
az antarktiszi trópusi nyár
és a vízesség a síkon

ő a repülő teknős
a mászó keselyű
és az ormány-nélküli elefánt

ő a szépség a csúnyában
a gyönyörűben a rút
és a harcban a nyugalom

ő az emberben az állat
az állatban a lélek
és a hullában az élet

ő a megtestesült szeretet
az alakba nőtt gyűlölet
az ÉLET

a művész senki
mert ő minden

A tízparancsolat

Mózes
éjjel
üldözött népe vérző szívét
látta a bokorban
s hallotta
vezérlő lelke
dübörgő szavát
és reggelre kelve
kőbe véste
álom-szülte gondolatát

Baleset

négy kerék felordít
bordákra fagy rá a sikoly
gyerek visít zokog
és hír kering mikor mikor

e percben a ház előtt
    az autó alá bukott
egy összetört részeg
    sápadt csavargó megbukott

művész kit az élet
    rázott cibált és megvetett
elbújtak előle
    az édes arcú gyermekek

nem tudták mi rejlik
    a búskomor álarc mögött
nem sejtik szelleme
    oly messze miért költözött

s most előttem fekszik
    széttaposott vérző hullá
távol a megváltás-
    kürtöt angyal-kórus fújja

Búcsú

Szerelmünket akkor porba taposták,
    de most, lásd,
a parázs ismét lángot vetett s lobog.
    Boldogok
voltunk pár percig az éj lepel alatt.
    Tűz-szavad
hallgatva nem mis láttalak én téged.
    Az évek
idegenné tettek. Másra gondoltam
    s csókoltam
benned Őt, aki énrám vár ott messze,
    és este
őt szólítom, ha tehozzád beszélek.
    Megérted?
Hagyjuk egymást, mint akkor, menni tovább!
    Orgonák
közt még egy csókot! De elég! Már megyek.
    Isten veled.

Dal a szerelemről

Egyszer a szerelméről mesélt nekem egy lány: „Fiatalkor volt, szép. Katona. Idegen katona, akit parancsra ide-oda vittek. Szép volt. Gyönyörű. És szerettük egymást. A felesége is tudott róla. Mégis szerettük egymást. Hévvél. Tűzzel. Lángoltunk, mint forró nyáron az ausztráliai bozóttüzek. Égtünk. És ő elment. Elbúcsúzott, mi kisírtuk magunkat, és elment...” így beszélt a lány, és a szemében könnycseppek csillogtak. A szerelméről beszélt, de én tudtam, hogy a Szerelemről beszélt, a SZERELEMÉRŐL.

a mi szerelmünk álomba fúló titok
néha éjjel ijedten felsikítok
bújnék hozzád ölelnélek téged
a testem mint a tűz éget érzed

a mi szerelmünk szenvedés kínlódo szárnycsapás
meg nem tudhatja soha soha más
a mi életünk – elgázolt kutya vonyítása
minek nincs hozzáfogható mása

a mi szerelmünk távoli szél-üzenet
szellő röppenti tova a falevelet
amire nagy betűkkel írtam: szeretlek
tudd meg egyre kereslek
bár nem vagy itt elmentél messze
ha leszáll az este Pestre
és kigyúlnak a neonok
és hosszú utamra indulok
s nézem kik jönnek szembe velem
már mindegyiket ismerem
de te nem vagy köztük nem írsz nem hallom a hangod
furcsa harmóniába fonódnak a hangok
a házak fölött hallatsz egy távoli zene
rég feledt szerelmek éber szelleme
elmentél elvitt a vonat
azóta gondolok rád sokat
folyton agyamban zakatolnak a kerekek
én eszelősen nevetek
mert a mi szerelmünk már semmi
utánad kellene menni
követni porba írt nyomodat
a szél egybefújta a nyomokat
nem tudom hol vagy lehet hogy éppen
te is útra kelsz most értem
elmentél eltakartak a hegyek
én most indulok utánad megyek
mert oly rossz itt egyedül nélküled
rám dől a szeretet-épület
és a romok érzem összenyomnak
köröttem fekszenek álom-halottak
arcukon nyugalom mosolyog
ó ti undorító hullam-sosolyok
jaj gyorsan menekülni innen
itt nincs sem ördög sem isten
itt csak mi vagyunk ketten
s fetrengünk a szennyben elfeledten
elmentél zakatoltak a kerekek most is hallom
valaki kopog az ajtón
felugrom ijedten rohanok hozzád
érezem te jöttél csak a táviratot hozzád
„hősi halált halt a határon”
gyorsan ébredek tudom ez is csak álom

de megyek kereslek mindenütt
a szerelem a mi istenünk
érzem bennünket megsegít
távolból látom az Altáj hegyeit
és hallom elfúló kiáltásod
„Az a régi szerelem legyen áldott!”
és elterülsz a porban
én is rád borulok holtan...

Ott ült a lány szemben velem, magába roskadtan hallgatta a legfrissebb híreket. Ha a határ-
incidensekről esett szó, mindig összerезzent. Lassan felállt és tapogatózva elindult Kelet felé.
Láttam szemében az Altáj havát, a Volga és az Amur kék hullámain. Ment lassan, tapoga-
tózva, mint egy most látni kezdő vak, aki elindul a fény felé. Így haladt ő óvatosan az imádott
SZERELEM felé...

Egy ismerős halálára

sápadt gyászruhás tömeg
köröttük néma kövek
alól lesnek a béna holtak
akik nemrég épp oly élők voltak
mint ők e síró szentek
kik most új halottat temetnek
arcukról tompa gyász mered
és suttogják a neved
ki hullsz a sírba éppen
s élnek tovább magányos éjben
nélküled rájuk új nyár köszönt
de könny-özönt
a langyos szellő felszárítani nem tud
hisz a szeretet elhullt
rángó arc remegő ajak
érthetetlen kín-szavak
zokogó reszketés fájdalom
sikolt a szemekből áthatón

– már nem él csak volt
nem ember csupán megkínzott holt –
fekete gyászlepel
angyal szárny a légbe emel
bár hull rád a por
már nyugton alhatol
tested nem tépi szenvedés
és nem marcangol sok nehéz
gondolat
felidézem élő voltodat
de sírodon a halál felnevet
míg jajonganak az emberek
az utolsó göröngy is koppan
s maradsz a mélyben te holtan
hazafelé indul a gyászoló tömeg

vagy már te is por és törmelékkövek
felroppen még egyszer a fájdalom
az enyészet búzlik már áthatón
halott megyünk itt hagyunk
hisz mi még élők vagyunk
csend van ő már alszik alatt
míg testére borul a hant.

(...)

Mily nevetségesek vagytok ti jámbor írók költők
Kik apátoktól szerkesztőséget örököltök
És amíg kínlódunk mi újak
A babérok az ötletbe hullnak
Arcotokon hamis átszellemlütség borong
Bár soknak feje a butaságtól kong
Az irodalom ti vagytok hirdetitek
És itt-ott egy hordó csöpög
Vagytok ital-imádó ördögök
S olykor ha arcotokra kiül az unalom
Fetrengtek mint barom
Az almon szenvedő arcú nőekkel
Ősszel
Beköltöztök a presszók falai közé
Höppé höppé höppé-é
Szavaljátok a legújabb verset
S mindegyőtök nagy portrét festet
És a legközelebbi kiállításon nézik
A reszkető bácsik remegő nénik
És szólnak
Holnap
Kimúlnak ezek is mint a marha
De mind maga akarta
Nézd a szemét az arcát
A szerelem-ragyák eltakarták
De mind nagy fej mind költő író
Mindegyik igazság-bíró
Szennyes mocskos szentek
Kik mindent egybe keverték
Mit írtak a néma senkik.

Miért írok?

Pár éve még nem tudtam
                        hogyan
                        mivel
                        s minek
de vetettem papírra
                        félénk szögörgetegeket

lassan ülepedtek le a szavak
mint a por a falusi udvaron
ha a ház előtt kocsi haladt
de írtam
    gyűltek a sorok
    nőtt a papírhalom
írtam
bár nem tudtam még
    minek
de ösztönösen dőltek belőlem a szavak
s megrögzött vágyam lett az írás mint a csók
ha tollam a papíron megakadt
úgy éreztem mintha kedvesem hagyott volna el
írtam
rengeteg papírt kényszerítettem tollammal nászra
és születtek
    apró gyerekek
    rejtetni való fattyak
    kiket legszívesebben meg sem szülne az anyjuk
de írtam rendületlen
    vak hittel
    hogyan elolvassák soraimat
írtam
szekrényemnek
asztalomnak
és szobám padlóján heverték a versek
    közülük egy sem
    kellett senkinek
de írtam
egy nap azonban megvilágosodott agyam
s feltettem újra a kérdést
    hogyan
    mivel
    minek
és elnyelte a kályha minden versem
de újra
kopogtak a szavak halántékomon
szerelemre lobbant a papír meg a toll
és írok
hogyan – gonddal
mivel – hévvel
s minek – mert kell

(...)

halljátok meg
    a ki nem mondott gondolataitokat
olvassátok el
    a le nem írt szavaitokat

mondjátok ki
a csírázó vágyaitokat
bátran
szégyenérzet nélkül
hiszen sokan mások
is így gondolkodnak
és így akarnak beszélni
olvasni
hallani

(...)

csavargó voltam
az is maradtam
elsődleges hazám
ismeretlen útjainak
vándora
ahol a tengermelléki évek után
a szürke magányba süllyedek
mint az eltévedt vad
aki a mocsárban keres
tiszta vizet

(...)

hiszek az igaz szerelemben
az igaz barátságban
dúdolta az úton hazafelé
s a szobában megpillantotta a feleségét
a legjobb barátja karjaiban

(...)

porfelhőbe burkolózva
fehér lovon jön
az ÉLET-HERCEG
ajándékait szórva
a járdán álldogáló
a hitelenség és unalom rongyaiba
öltözött tömegnek
és amikor már látja a szemekben
az öröm és a hit villanásait
hirtelen eltűnik a föld alatt
mintha nem is lett volna
de a megajándékozott és boldoggá tett emberek
addig keresik
amíg csak meg nem győződnek arról

hogy csak a tavasz varázslata volt
és mindent ismét szürke köd takar

(...)

pénzhiánytól kínozva
                  kelt fel
de a kapuban
egy teli pénztárcára bukkant
csak amikor fizetni akart
vette észre
                  hogy még mindig alszik

(...)

eltűnni
örökre
hogy nyomunk se maradjon
a fiaink a lányaink
felejtsek el
ki volt az apjuk
s ebből tanulva
soha senkinek
ne adjanak életet
vagy mégis
egykor minden megváltozik
és mindennek lesz értelme
ezen a Földön

(...)

az értelmetlenül
folydogáló életbe beleunva
álmomban vonatkerekek alatt kerestem menekvést
de hajnalban
amikor a Nap
első sugarai az arcomat simogatták
hittel tele ébredtem
és elindultam felfedezni
egy eddig ismeretlen bolygót
amin hozzám hasonlóan gondolkodó lények élnek
de pár hónap múltán
onnan is menekülnöm kellett
mert megértettem
hogy nincs erőm
levetni vállamról
a régi földi gondokat

és tanácstalanul meg céltalanul szállva képzelet-szárnyakon
eltűntem a világűrben tátongó
fekete lyukban

(...)

szürke-vörös házfalak
a balkonok is pirosak
pár kopasz fa
arrébb alacsony sárga épület
hosszú balkon- sor-folyam
                    emberek nélküli
                    házak
beton-dzsungelek
vadállatok ordítása
majom-zsivaj
madárcsicsergés nélkül
csak elfojtott hangok a falakon túl
                    és autókerekek alatt
                    fröccsenő víz loccsanása
csend
rémítő csend
belefájdul a fejünk
íme egy késő délután
az ablakom előtt

(...)

egykor az óceánok s a tengerek fenekén
a sűrű ragadós iszapban
apró petékből
parányi rovarok keltek ki
hogy évmilliókon át
bonyolult folyamatok eredményeképpen
mindentudó emberekké váljanak
akik lassan
évmilliók alatt
ismét rovarokká változnak
majd iszappá porladva
új élet csírázik
amiről senki sem hallott
de mindenki hiszi
hogy az élet örök

(...)

az ég felé nyújtogatják gyökereiket a fák
leveles ágaik a földben rohadnak

a madarak messziről elkerülik
a görcsbe rándult törzseket
amikor segítségért kiáltoznak
önmaguk sem értik
hogy miért az ágaikon állnak
s a kéreg alatt rejtőző szemek
meglepetten figyelik
a kék földet
de oda senki sem lép
segíteni
mert ebben az őrült világban
mi is
kézen járunk

Erotika

láttalak
mint a tengerből felbukkanó óriást
talpad alatt megremegtek a partok
és én
leborultam előtted hogy imádjam
az Erőd

láttalak
mint a hullámokra emelkedő Európát
gyöngyszemek csillogtak a testeden
a Nap fényében
leborultam előtted hogy imádjam
a Szépséged

láttalak
mint fegyveres amazont
aki kegyetlenül támad az ellenségre
és én
leborultam eléd hogy kérjem
a Kegyelmed

(...)

a távoli hegyek csúcsán
egy kis kápolnában
a felhő-oltár előtt
letérdeltem hogy imádkozzam
az ismeretlen istenhez
amikor kettéhasadt
a szentély teteje
és a résen át
megpillantottam önmagam

kell hogy minden ember
a saját istene legyen
akiben hisz
és akinek a tanácsait követi?
vagy ez csupán
mitőlünk függ?

mind a mai napig nem értem
bár ezerszer álltam térden
az oltár előtt
és minden alkalommal
más-más arcát
mutatta nekem az Úr

(...)

nézz körül
egyedül vagy
csak a régen eltávozottak árnyai
követnek hosszú seregben
hangtalanul
mintegy a képzeletedben
bár látod
e kétdimenziójú alakokat
a háromdimenziójú térben
nem érted
honnan kerültek ide
hiszen árva vagy
nem emlékszel sem az anyádra
sem az apádra
de lehet éppen ők
hívták az őseidet
hogy vigyázzanak rád
ha ők maguk
nem tudták
képtelenek voltak
vagy egyszerűen nem akarták
teljesíteni szülői kötelességeiket
magad lépdelsz
de látod az árnyakat
és hallod érthetetlen suttogásukat
és már tudod
hogy nem vagy magányos
habár egyedül élsz

(...)

hittél az első szerelmes éjjelen
elsuttogott szavakban?

hittél az ismeretlen férfi-ujjak
érintéseinek?
hittél a szobádba csábított barátok
mosolyának?
hittél egyáltalán valamiben?
mert néma voltál
nem feleltél a kérdésekre
    az érintésekre
    a mosolyokra
csak feküdtél behunyt szemekkel
    összeszorított fogakkal
    a közöny álarcával az arcodon
és csak a csípőddel a lábaiddal
    adtál jeleket
    hogy még
    hogy már elég
    vége
és ugyanilyen némán vezetted ki vendégeidet
a kapuhoz
csak most öregkorodban
beszélsz
de már nincs kihez
mert magadra maradtál
hiszen hinni teneked senki sem tudott

(...)

nézd
hosszú árny suhant át a ház fölött
és hirtelen eltűnt
mondta egy fiú
aki érdeklődve szemlélte az eget
de a másik árnyat
maga mögött
nem vette észre
csak a rémület karmait
érezte a nyakán
és állati ordítása
felébresztette az egész várost
de amikor odarohantak
már senki sem volt ott
a szülők hiába keresték fiukat
csak egy örült messzire hangzó kacagása
volt a válasz hívó szavukra
egy pillanat múlva
a város ismét elszundított
a száraz déli csendben

(...)

tántorogva ért el
a Vadmacska ajtajához
ott megállt
mintha kijózanodott volna egy pillanatra
majd elzuhant
a járókelők figyelemre sem méltatták
mert minden nap hevert itt valaki
akit a rendőrség elszállíttatott
                  hol a kórházba
                  hol a temetőbe
csak egy gyerek kérdezte meg kíváncsian
mi történt a bácsival
miért nem segít neki senki
de választ nem kapott
s a férfi ott feküdt eszméletlenül
estig
amikor felállt
leporolta a ruháját
és elégedett mosollyal az arcán
elindult hazafelé
vissza-visszafordult
de a kocsmá est vendégei
észre sem vették
egyedül az éjfélkor az ajtót bezáró kocsmáros
morogta az orra alatt
eggyel kevesebb
és másnap reggel az emberek
unottan olvasták
az emberi közönyről szóló cikket
és kíváncsian nézelődtek
talán azt remélve
hogy ismét megjelenik valaki
akire közömbös tekintetet vethetnek

Két tűz között

amikor megpillantottam a lányt
erősebben megdobbant a szívem
és mint megszállott rohantam utána
az egész városon át
s amikor eltűnt egy nagy kapu mögött
órákig álltam a házzal szembeni fa alatt
s amikor később megjelent
már az álmaim megvalósulását láttam benne
és a vágy láthatatlan szálai
átfonták őt
megtorpant hozzám szaladt
és bevezetett magához

hónapok múlva
amint szerelemtől részegen
sétáltunk át a parkon
a tekintetem hirtelen
egy mosolygó fiúra esett
és megfeledkezvén a lányról
a fiútól kértem engedélyt
hogy az ő karjaiban találjak
gyönyört és nyugalmat

de hónapok múltán
ismét találkoztam a lánnyal
és a fiú szomorúan nézte
a távolodó szerelmespárt

de boldog nem voltam
és sohasem leszek
mert a nőben keresem a férfit
a férfiben pedig a nőt

(...)

az évszázados fák között
még szarvasok és őzek éltek
nyugalomban
nem ismerve sem a farkasokat sem a rókákat
sem az oroszlánokat sem a tigriseket
és még sohasem láttak
a húsukra éhes vadászokat
ezért bizalommal mentek oda
az egyetlen emberhez
aki puskát tartott a kezében
és hallva a lövést nem futottak el
csak örökre nyitott szemekkel
néztek csodálkozva a nemlétbe
a vadász jóllakott a hússal
de tudatában az elkövetett bűnnek
holtan zuhant a megölt ártatlan állatok mellé
és csak az évszázados fák hullatták levél-könnyüket

az évszakok anomáliája

1.

Tavaszi	Tavaszi
Nyári	Őszi
Őszi	Téli
Téli	Nyári

Tavaszi	Tavaszi
Nyári	Téli
Téli	Őszi
Őszi	Nyári

Tavaszi	Tavaszi
Őszi	Téli
Nyári	Őszi
Téli	Nyári

amíg el nem jutunk

ide
Téli
Őszi
Nyári
Tavaszi

2.

Tavaszi – langyos
Nyári – meleg
Őszi – hűvös
Téli – hideg

Tavaszi – langyos
Nyári – hűvös
Őszi – hideg
Téli – meleg

és így tovább
a lehetőségek határáig

Hozzáad (NP)

1.

Amikor a hőségtől megsárgult villamosok
tántorogva
vitték a megkésett utasokat
megálltál előttem
és megszólítottál
egy idegen nyelven

közömbösen mondtam
pár mit sem jelentő szót
és kézszerítés után
különböző irányban indultunk
hogy a véletlenre bízzuk
további sorsunkat

hány év telt el azóta
de egyre látlak a peronon
amikor a hőségtől megsárgult villamosok

fékeznek
első búcsúnk színhelyén

2.
áll még a fa
a sárga ház előtt
– csak a levelei fogynak évről évre –
ami a csókjainkra vigyázott
esténként
amikor hosszú sétáink után
el kellett válnunk

(...)

a háborúra, igaz, nem emlékszem,
de álmaimban gyakran látom
a mellettem elrepülő puskaolyót
a zuhanó bombákat
és hallom a sebesültek fájdalom teli jajgatását
a haldoklók kiáltozását
és verejtékezve ébredek
nem értem hol voltam
távoli harcok visszhangja kínoz
vagy csecsemőkori emlékeim?

Ima

ősi
mostani
s eljövendő Istenek
emberfeletti
sötét hatalmak
adatok erőt
adatok reményt
és üzzétek ki a gonosz szellemeket
a házból
a városból
az országból
segítsetek nekem élni
vagy meghalni
büszkén
méltósággal
hogy az utánam jövők
ne szégyenkezzenek
és ne kelljen egész életükben
az én tettem terhét cipelni
Ördög ments meg!

(...)

amikor reggel
az ébresztő óra örült csörgésére felriadva
kinyitom a szemem és a fülem
legelőször madárcsicsergést
hallok az ablakon át
és látom a sápadt reggeli napfényben
a dolgos madarakat
amint az első kövér falatokat ejtik be
fiókáik szélesre tárt csőrébe
amikor az enyéim még álmukban látják
a filmbeli tájakat

feleségem szétvetett lábakkal
várja ujjaim érintését
de a konyhában már forr a kávé
és gőzével az orrlyukaimon át
az agyamba kúszik
az akarat vagy a kedvetlenség
a végtelenségig ismétlődő emberi kötelességekhez
hogy ezen a napon is adjak az emberiségnek valamit
aminek köszönhetően
az eljövendő nemzedékek emlékezetében
örökre fennmarad a nevem

de az emberi szervezet
mindezt legyőzi és vigaszt keresve
meztelenül simulok
a mellettem fekvő meztelen testhez
hogy elfeledkezzem
az egyhangú életről

a jövő

eljön majd a nap
amikor a haragvó istenek
a hozzájuk szálló imákat
halált hintő fegyverekké változtatva
szétzúzzák a világot
és az elszenesedett csontokból
hiúság-szentélyeket
pusztítás-templomokat építenek
ahol a holt-sápadt falak között
égett koponyadarabok könyörögnek
hogy visszakapják az agyukat
és megtalálva a testeket végtagokat
emlékezetből újra teremtsék
a földet az űrben szálló

életet adó
apró humusz szemcsékből

(...)

szenvedély szaggatta teste
nem talált sehol
nyugalmat
hol részegen hevert a földön
hol férfiak felhevült teste alatt lihegve dobálta magát
vagy a dohányfüstön keresztül
nem ismerte fel a világot
vagy kábítószerektől eltompult agyában
rémlátomások születtek
csak másodpercekig látott világosan
de akkor sem értett semmit
most pedig futkosni szeretne az árnyak után
a kórterem fehér falán
de keze lába nem mozdul
csak a szemét nyitja tágra
és ébren és álmában
jelenét és jövőjét siratja
hiszen a múltjáról már mit sem tud

(...)

micsoda ördögi hatalom
volt képes a nőt
a férje
a férfit a barátja
a gyerekeket a szüleik ellen uszítani
és az Isten
a Keresztények Istene
a Muzulmánok Istene
miért engedte meg
hogy az Ördög szavára hallgatva
a szomszédjaikat gyilkolják
miközben az Isten meg az Ördög
vihogva szemlélte
hogyan támadnak
idegen seregek
egy darab földért
harcoló népekre
és akit a szomszéd meg nem ölt
az az idegen tankok alatt lelte halálát

(...)

a valóság vastag függönye mögött
szenderegnek az ismeretlen ábrándok pislákoló csillagai
hogy vulkánok elemi erejével
villanjanak fel a megvalósulás vakító fényével
váratlanul
a családi idill
legkevésbé megfelelő pillanataiban
és átok-lávával
megvetés-villámokkal
semmisítsék meg
a türelmes kezekkel emelt épületeket
és gyűlölet-dzsungelbe kergessék
a hosszan őrzött szerelmet

(...)

minden férfi életében
van egy időszak
amikor a gyerekek már felnőttek
a felesége idő előtt megöregedett
                    vagy öregnek tartja magát
de ő maga második ifjúkorát éli
és fiatal lányok között
keresve a gyönyört
csak a félresikerült szerelmes éjszaka után
érti meg
hogy csak a pénze volt a fontos
mert ezek a húszévesek
ajkukon gúnyos mosollyal
dugják zsebre az aranygyűrűket
és fiatalságuk tudatában
jóképű ifjak oldalán lépdelve büszkén
intgetnek öreg szeretőiknek

(...)

megjelent a hold
egy magányos fa fölött
és gúnyosan rám nevetett
„te ugyanolyan magányos vagy
mint ez a fa és én”
olvastam fénylő arcán
bár a nagyváros tömege tolongott körültem
rákacsintottam
és eltűntem

jól tudom
minden éjjel megkeres

és vagy gúnyos
vagy szánakozó tekintettel
követi magányos lépteimet
amíg el nem tűnöm
szobám elfüggönyözött ablaka mögött

(...)

amikor a szürke égbolton
hiába keresed
a meg nem értés és gyűlölet
vastag rétegét áttörő napsugarakat
csak a megvetés
radioaktív részecskéit látod hullani
az iszappal beborított földdarabra
amin egyedül te maradtál életben
az atombombákkal teli
fegyverraktárak felrobbanása után
amikor egy magát istennek képzelő örült
elszakította az ÉLET ÉS HALÁL
vérszékelyet rögzítő zsinórt

(...)

az emlékek között
a feledés ködén át látott
                    események fenekén
az irigység és gyűlölet mocsarába merülök
de büszkén magasra tartva a fejem
lassan kimászom a szilárd talajra
de engem meg már senki sem lát
mert volt énem átlátszó árnyékává változtam
és csak éjszakánként ijesztgetem rémálmaikban
az ellenem harcba szálló óriásokat

Hörgéssel végződő beszélgetés

- Fáradt? Mitől?
- Magamtól.
- Nem értem.
- És tetőled!
- Ha-ha-ha!!!
- Ez az örült röhej?
- Csak úgy, mert...
- Mert?
- Én is fáradt vagyok.
- Te? Mitől?
- Tetőled és magamtól.
- No, igen... igen...

– Nem...nem...
– Igen!!!
– Rendben.
– ...hrr...hrrr...hrrrr...
– ...hrr...hrrr...hrrrr...

ÉS CSEND

(...)

az egek visszhangzanak
a fém ablakpárkányra hulló
esőcseppekben

a messzeség hív halkán
a földre hulló
esőcseppekben

az emlékek elhaló hangja van
a ritka fűre hulló
esőcseppekben

amikor lehajolok hozzájuk
apró gyöngyszemeket látok
sárrá olvadni
és már semmit sem tudok
az égi messzeségről
az emlékezet is elhallgatott
csak a jelent érzem
és sejtem a jövőt
habár tudom
az újabb cseppekben
ismét a múlt jön el

(...)

a nap
késő-őszi
sápadt fényében
kinyílt néhány eltévedt virág
a félholt réten
de amikor reggel
arra jártunk
a megálmodott közös életünk
gondjaitól lesújtva
hiába kerestem
ezeket a virágokat
hogy az esküvői koszorúba fonjam
csak száraz kórók
figyelmeztettek
az elkerülhetetlen télre

(...)

mivel nem vagy férfi
soha meg nem érted
hogy ő mit érez
    mire gondol
amikor félig csukott szemekkel
    kezével a szívéen
    örök hűséget esküszik

épp úgy én sem tudhatok semmit
a nőről
habár már több mint harminc éve
    ővele élek

Gyűlölködés, háború semmiért

a szőkék
    valamiért félték
        a sötéthajúaktól
ezért sötétbarna parókát hordtak

a kékszeműek
    valamiért félték
        a barnaszeműektől
ezért sötét szemüveget viseltek

az alacsonyok
    valamiért félték
        a magasaktól
ezért duplatalpú cipőben jártak

de a sötéthajúak
a barnaszeműek
a magasak
    hamarosan rájöttek a turpisságra
és ezért most ők kezdtek félni

egyszerre csak
mindkét csoport figyelni kezdte
hogy ki kivel jár
    ha egy férfi meg egy nő
    megpillantott két együtt sétáló férfit
        két együtt sétáló nőt

előbb csak gúnyolták őket
majd leköpdösték
    és végül meg is verték őket

akkor a két barát
    és a két barátnő kezdett félni
    a nyugodtan sétáló férfi-nő pártól

és egy napon idegen nyelven beszélők
jelentek meg köztük
előbb csak gúnyolták őket
majd leköpdösték
    és végül meg is verték őket
ezért az eddig nyugodt idegenek félni kezdtek
ekkor a hadügyminiszter
    kisebb hadsereget küldött hogy rendet teremtsen
de a katonák között voltak
    szőkék is és barnák is
    kékszeműek is és barnaszeműek is
voltak férfiak akik nőekkel jártak
és voltak férfiak akik férfiakkal
    nők akik nőekkel jártak
és voltak akik az ottani nyelven beszéltek
de olyanok is akik idegen nyelven beszéltek
ezért a gúnyolódásnak
    köpdösésnek
    verekedésnek egyáltalán nem lett vége
a katonák még több fegyvert kértek
amiket szétszítottak a lakók között
amikor a hadügyminiszter az államelnök kíséretében megérkezett
hogyan ellenőrizze a helyzetet,
csak lerombolt házakat
    halotti csendet
    és bűzös rothadó tetemeket találtak
mint a kertemben
    a fák meg a szőlőtőkék
    születnek újjá minden évben
    zöldjüket öntve szét a földön
az emberek is újjászületnek
csak számunkra érthetetlen
    felfoghatatlan formában

(...)

az utóbbi időben minden éjjel
a házdsungel sűrűjében állok
ahová jószágos emberi álarcot viselő rémek csábítanak
ott rémülten lesem
    az ablakokra és az ajtókra festett
    kíváncsi szemeket
és hallgatom a gyűlölet
    az irigység kígyóinak a sziszegését
és az álarcok mögül felhangzó
    gúnykacajt

(...)

lángok lobbantak
láthatatlan parázsból
s elolvadt minden

én nem értettem
hisz nem éreztem a tűz
hő lehel letét

csak napsugarak
jégről verődtek vissza
s körben folyt a víz

(...)

emberek között
sokszor egy szót sem szólok
némán figyelek

őket hallgatom
saját gondolatukon
túl nem jutnak ők

másoknak szavát
meg nem hallják jól tudom
miért beszéljek

(...)

nem veszett el
hiszen meg sohasem volt
csak úgy képzelted

álmodban láttad
csak ábrándoztál róla
míg valónak nem

hitted az álmot
s sohasem veszed észre
hogyan csak képzelődsz

nevetnek rajtad
de te őrajtuk nevetsz
milyen élet ez?

(...)

Az öreg is lehet fiatal
ha a halálra nem gondolva
folyton tesz-vesz
és mindig tervez
s vidáman néz körbe
csodálja az eleven természetet

A fiatal is lehet öreg
ha unottan nézi a világot
soha semmihez sincsen kedve
nem látja az értelmét semminek
s csak arra gondol hogy minek
hiszen egyszer ő is meghal

(...)

nem vallhatunk be
minden szerelmet sokszor
tilos szeretni

titkolni kell
őszinte érzésünket
a világ előtt

(...)

egyre ígérgetsz
de szavad be nem tartod
ezt meg nem értem

ne ígérj soha
ha teljesíteni nem
tudod mit ígérsz

úgy gondolom én
nem ígérni semmit jobb
ha az csak szép szó

senkit sem akarsz
megbántani de engem
így vérig sértesz

Godot-ra várva

örökké várjuk
akiről mit sem tudunk
egyre csak várunk

lehet hogy jobb lesz
ha egyszer megérkezik
vagy talán rosszabb

ki tudhatja azt
mégis csak várunk várjuk
a jót vagy a rosszat

Talán lesz tolerancia

egy fekete férfi
fehér lány kezét fogja
és csókolóznak

két lány boldogan
ölelkezik valaki kiált
ezt szabad?

két fiú bújik
össze, csókolják egymást
sokan undorral

megvetően nézik
de a fiatalokat
ez nem érdekl

már más világban
élnek hol a szerelem
és az értelem

győzött a dogmák
az ostoba megszokás
fölött örökre

Körösi Csoma Sándor a tibeti szó-rengetegben

nyálkás kígyók kúsztak
erre-arra
rücskös gyökerek tekergőztek
jobbra-balra
jégszárakon nyíltak virágok
meg-megbotlott
nem tudta
mibe kapaszkodjon
lába alatt gyökér reccsent
derekára kígyó fonódott
de ő semmivel sem törődött
makacsul tört át
a szórengetegen
semmit sem értett
a betűket is alig ismerte
de ment
mert tudta – ha egyszer innen kijut
mögötte már meg nem botlik senki
el nem tévednek
az ő nyomaiban haladva

(...)

sohasem úgy éltem
ahogyan én akartam
mindig csak egy
zsinóron rángatott báb voltam
még csak azt sem tudtam
ki rángat
és miért
így harcolni sem voltam képes
a gazdám ellen
de halkán tiltakoztam
olykor-olykor
jajgattam
rángatóztam
de a zsinór nem engedett
érezem
egyszer
tűz lobban
a zsinór elég
és én megperzselve
vízbe pottyanok
ahonnan kimászom a partra
s a napon megszáritkozom
csupán azért
hogy valaki egy másik zsinórra kössön
és önelégülten
tovább a kedvére rángasson

(...)

védjük a keresztényeket!
hallottam a napokban a felszólítást
vajon közbelépett valaki
amikor egy nagyvárosi utcán
jól öltözött fiatal férfiak
támadtak egy muszlim nőre csak azért
mert hidzsabbal fedte a fejét
vagy egy másik városban
a keresztény rendőrök
szótlanul figyelték
hogyan dobálják kövekkel
egymással szövetkezett keresztények és muszlimok
a zsinagógából békésen kijövő
pajeszos zsidókat
vagy mások hindu istenek oltárait zúzzák szét
és arrébb kopaszra nyírt fiatal buddhista szerzeteseken
gúnyolódnak
csak a keresztényeket kell védeni?????

(...)

katolikus honfitársaik
    vagy talán a testvéreik
kergették el vasvillával
protestáns őseimet a hazájukból
és most higgyem el
hogy a keresztények senkit sem bántanak?
és a rengeteg lemészárolt indián
meg az inkvizíció ártatlan áldozatai
miről tanúskodnak?
de sok lengyel és biztosan szintén más nemzetiségű
katolikus pap állítja
hogy az ő istenük
az egyetlen igazságos Isten
hogyan higgyem el ezt
ha az engem Gdanskban megtéríteni próbálkozó
pap azzal fenyegetett
hogy ha továbbra is protestáns eretnek maradok
én is az őseim sorsára jutok?

Gyűlölködés I.

a parkban egy arab fiatalember
a gyepre terítette kis imaszőnyegét
a csapnál megmosta lábát arcát s a kezét
és éppen imádkozni kezdett
amikor egy helyi suhanc
hozzálépett rángatni kezdte
egy másik felkapta az imaszőnyeget
az árokban hömpölygő mocskos vízbe akarta dobni
de odalépett egy idősebb férfi
s nyugodt hangon
magyarázkodni kezdett
de senki sem hallgatott rá
ebben a percben jött egy rendőr
és szétválasztotta őket
az arab fiú ekkor már a szőnyegén térdelve
imádkozott
a suhancok káromkodva támadtak a rendőrré

még most sem értem
mi bajuk volt a nyugodtan imádkozó arabbal

kedvem lett volna énnekem is
bemenni a közeli templomba
és szétverni a szentképeket
összerugdosni a térdeplő hívőket
csupán azért mert nem vagyok katolikus

mikor tanuljuk meg végre
hogy az még nem rossz
ha másmilyenek vagyunk?

Gyűlölködés II

az állomáson
két férfi búcsúzkodott
aki maradt
sírva simogatta a távozó arcát
az magához húzta súgott neki valamit
s pár pillanatra az ajkára tapasztotta ajkát
egy idős nő
megbotránkozva nézte őket
és undorral köpött egyet

arrébb egy padon
egy fiú szinte rágta a barátnője ajkát
miközben a szoknyája alá próbált benyúlni

egy másik padon egy kamaszlány próbált rámászni a barátjára
akinek a sliccét nevetve simogatta
és félhangosan mondta büszkén
mindjárt elsülsz

az idősebb nő
mosolyogva figyelte ezeket a párokat
és sajnálkozva mondta az arra haladóknak
szegényeknek biztosan nincs saját lakásuk

Gyűlölet

tudtam én azt jól
a gyűlölet oly sokszor
szül gyűlöletet
védekezésül
Én annyira gyűlölöm
a gyűlöletet
inkább elbújom
mert mindenkit szeretni
lehetetlenség
akkor mit tegyek
hazudjam én örökkön
magamnak? másoknak?

Gyűlöl a ragadozó?

ha szeretni nem tudod
gyűlölnöd nem kell
gyűlölni nem akarod?
szeretned sem kell

csak próbáld megérteni
és elfogadni
olyannak amilyen ő
bár eltér tetőled
nagyon

a tigris sem azért öl
mert gyűlöli
a szarvast s antilopot
- csak megéhezett

zsákmányát nem gyűlöli
s nem is szereti
egyedül az ember öl
a gyűlöletből
s olykor szerelemből is

A migránsok seregét figyelve

ha tehetném a legszívesebben elhagynám Magyarországot
amikor azt hallom hogy egyetlen idegent sem akarunk
egyetlen idegent sem – de hiszen itt csak idegenek élnek
az egyik oldalsó szomszédom roma
a másik zsidó
mögöttem egy szlovák lakik
szemben egy szerb
arrébb egy sváb
kissé távolabb egy bolgár kertész
az én protestáns dédszüleimet lengyel hazájukból saját katolikus honfitársai kergették el
a nagyapám szerb volt
a feleségem félig belorusz félig lengyel
de én MAGYAR vagyok?
de hiszen a magyarok is talán évszázadokig vándoroltak
menekültek?
amíg eljutottak a ma Magyarországnak nevezett földdarabra
minket itt úgy-ahogy megtűrnek
de mi kergessük el a hozzánk menekülőket?
vagy hallgassunk a felszólításra, hogy itt egyetlen migránsnak sincs helye
és induljunk mi is vissza oda ahonnan jöttünk?

(...)

csak azért
mert Magyarországon születtem

itt élek
és az őseim túlnyomó többsége
magyar volt
feltétlenül
magyar hazafinak
kell lennem?
és minden nemzeti ünnepen
lelkesen éljenezzek,
és legyek büszke
hogyan magyar vagyok?
de miért
hiszen világosan látom
hogyan egyik nép sem jobb
sem rosszabb a másikonál
csupán a nyelvükben
és néhány jelentéktelen tulajdonságukban
térnek el egymástól
miért legyek én büszke mert magyar vagyok
más azért mert orosz vagy német vagy lengyel vagy arab és így tovább
de miért legyünk büszkék arra hogy emberek vagyunk
de hiszen a kutya is büszke lehetne hogy kutya
a macska hogy macska
a fecske hogy fecske
sőt a bacillus is hogy bacillus
mindeni legyen büszke
ha büszke akar lenni
arra amit ő maga elért
a tudásával
a képességeivel
de én hadd ne legyek büszke se arra hogy ember vagyok
se arra hogy magyar vagyok
hiszen az is lehetséges hogy engem a világmindenség egy másik bolygójától dobtak le
hogyan tanulmányozzam a Föld nevű bolygó
ember nevű primitív lényeit

Keresztény Európa reszket

keresztény Európa most reszket
a tömegével érkező mohamedánoktól
mert Keletről jönnek
Keletről jön minden veszély?
A rómaiak vallását a keresztények semmisítették meg
és ők honnan jöttek?
Keletről
honnan jöttek a magyarok?
Keletről
honnan jöttek a tatárok?
Keletről
honnan jöttek a törökök
Keletről

honnan jöttek a *felszabadító* oroszok?

Keletről

honnan érkeztek az indiánoknak kultúrárt vivő keresztények?

Keletről

és honnan jönnek a keresztény Európának hasonlóképpen saját kultúrárt hozó népek?

Keletről

Ja de az akkor a középkor volt – védekeznek sok keresztény

És nem lehet hogy az Iszlám most éli a középkorát?

Lehetséges hogy újabb ötszáz-ezer év múlva egy újabb kultúra

próbál majd mindannyiunkat MEGTÉRÍTENI

nem lenne ésszerűbb most megbékélni

összefogni

az esetleg

mindannyiunkat a jövőben fenyegető ismeretlen kultúrárt vagy csírájában megsemmisíteni
vagy már úgy irányítani hogy senkivel szemben se jelentsen veszélyt

oly nevetséges az egy Istent imádók egymással vívott harca,

hisz számukra egy azonos Isten létezik

csupán a neve más

Egy kutya halálára

borzalmas volt látni

amint béna lábait húzta maga után

a nem is oly rég még túl fürge kutyám

és bánatosan segítséget kérő két szemébe nézni

mert mi már tudtuk hogy gyógyíthatatlan

csak a halált hozó injekció

ad enyhülést neki

s megszabadul a fájdalmaktól

a szenvedéstől

amikor eljött a nap

kikúszott a zuhogó esőben egy fa alá

onnan figyelte az oly jól ismert utcát

és minket a gazdáit

én ki sem mentem elbúcsúzni tőle

- képtelen lettem volna elviselni szemrehányó tekintetét –

csak a már megmerevedett testét eltemetni

az udvar sarkában

segítettem

hogy az utána érzett gyászunkat

enyhítsük

még azon a héten

egy kiskutyát hoztunk

aki most igyekszik megtanulni

az emberek közötti élet

fortélyait

Kiskutyánk oktatása

végighallgatja
nagy figyelemmel amit
elmondunk neki

majd bohókásan
elfordítva a fejét
teszi mit akar

(...)

tud egy kutya szeretni
és gyűlölni?
vagy csak éhséget
szomjat
érez?

Csak érzései vannak
vagy érzelmei is?

Hiába kérdeném tőle,
hisz válaszolni emberileg képtelen.

Csak a tekintetéből próbálom kiolvasni
és megérteni.

Igaz, olykor felfigyelek
más-más árnyalatú vakkantásaira

Álmodozás

unottan néztem
épp ki az ablakon
amikor megállt

a kapum előtt
egy rozoga autó
s kiszállt egy angyal

akit nem láttam
csak a szárnycsapásokat
vélttem hallani

és az illatot
éreztem mi őt körül-
lebegte, ültem

csak mozdulatlan
a szemem meresztgettem
semmit sem láttam

de tudtam megjött
akire oly régóta
vártam titokban

egy kéz felkapott
a roncs autóba dobott
ami rögtön indult
ekkor ajtóম nyílt
megrázkódtam s bámultam
anyámra bambán
azóta mindig
az ismeretlent várom
ki magával visz